



အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း

တတိယအကြိမ်

ဇွန်လ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ရရှိငြိမ်း

ဒီဇိုင်း

Ancient

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သိန်းသုစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဦးဝင်းဝင်း(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

စာစစ်

တင်မိမိ

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

အမှတ်-၁၅၂၊ လေယာဉာဏ်လမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၄

တန်ဖိုး

၁၀၀၀၀ ကျပ်

ဝင်းငြိမ်း

မဟာစာပေလင်း ၊ ဝင်းငြိမ်း

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၄

စာ ၂၇၀၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ စင်တီ

(၃) မဟာစာပေလင်း

ဝေဒနာ

ဗမာ့ဟယ်လင်

၀

HELEN OF BURMA

Helen Rodriguez

The Autobiography of a Wartime Nurse

မ ဟာ စာ ဇေ (စာ စဉ် - ၆၃)

မိတ်ဆက်စကား

ဤစာအုပ်ကိုရေးသားသူ ဟယ်လင်ရီဒရီဂျေဇ်အား ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် သာ ဆုံဖူးသော်လည်း သူ့ရုပ်သွင်မှာ ကျွန်တော်မည်သည့်အခါမျှ မေ့မရ အောင်ရှိခဲ့သည်။ သူသည် အလွန်သူတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း သူ ရှိနေလျှင် လူနာများအတွက် ခွန်အားအပြည့်အဝ ရစေနိုင်သူဖြစ်သည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် ဆိုပါလျှင် ဟယ်လင်သည် ရုပ်ဆိုးသူဟု သတ်မှတ်နိုင်သော် လည်း သူ့သတ္တိ နှင့် စွမ်းရည်တို့က သူ့ရုပ်သွင်ကို အလှဆင်ခဲ့၏။ နှလုံးရောဂါ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားပြီးနောက် သေမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရာက လပေါင်းများစွာ အကြာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ သူ့ခြေဖဝါး တို့မှာ အမာရွတ် များစွာရှိခဲ့ပြီး ထိုဒဏ်ရာတို့မှ ပိုးဝင်ခံခဲ့ရသည်။ မြေပြင်ပေါ် သို့ ခြေတစ်ဖဝါး လှမ်းလိုက်တိုင်း နာကျင်သည့်ဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရ၏။ ကိုက် ၃၀ မျှသော အကွာအဝေးကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ရန် ၁၁ မိနစ်မျှ အချိန်ယူခဲ့ရသည်။ ထို အကွာအဝေးမှာ မော်တော်ကားမှ စားသောက်ဆိုင် စားပွဲရှိရာသို့ အကွာအဝေးမျှသာဖြစ်ပါသည်။ တစ်ကြိမ်လှမ်းလျှင် လက်မ အနည်းငယ်မျှသာ လှမ်းနိုင်ခဲ့၏။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း ဟယ်လင်

မျက်နှာပေါ်တွင် နာကျင်မှုဝေဒနာကို မြင်ရသည်။ သို့သော် ဟယ်လင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသနားပိုနေသော မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ပြက်လုံးများ ပြောကာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ အမှန်စင်စစ်တွင် ကျွန်တော်တို့က ဟယ်လင်ရှိရာနေအိမ်သို့ သွားသင့်လှပါသည်။ သို့သော် ဟယ်လင်က အပြင်ထွက်ချိန်တန်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူက ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုချပြီးလျှင် မည်သူမျှ ယင်းဆုံးဖြတ် ချက်ကို ပြင်ဆင်စေရန် စွမ်းဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

စားသောက်ဆိုင်စားပွဲသို့ ရောက်ရှိ လာသောအခါတွင် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရင်း အမောဖြေရန် မိနစ်အနည်းငယ်အချိန်ယူရသည်။ သူ ရောက်ရှိလာခြင်းက စားပွဲဝိုင်းရှိသူအားလုံးအပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးသွားနိုင်ခဲ့သည်။ သူ စ,စကားပြောသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အားလုံး၏ အာရုံမှာ သူထံသို့သာ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောခြင်းကြောင့် မဟုတ်သကဲ့သို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောနေခြင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်ပေ။ ဟယ်လင်သည် စကားပြောကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံသာမက တစ်ပါးသူပြောလျှင်လည်း နားထောင်ပေးတတ်သူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့အကြောင်းကိုပြောရန် ဝန်လေးတတ်သည်။ တဖြေးဖြေးနှင့် စကားဝိုင်းစိုပြေလာချိန်တွင် ဟယ်လင်အား ဗမာပြည်၌နေစဉ်ကာလက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော စစ်အတွင်း အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြရန် တောင်းဆိုနိုင်ခဲ့ကြသည်။ သူ့အတွေ့အကြုံများတွင် ရယ်မောစရာ၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ၊ သနားစရာ စသဖြင့် အဖြစ်အပျက်ပေါင်းစုံ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ဂျပန်တို့သည် ဟယ်လင်အား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သတ်ဖြတ်ရန် ကြံကြိုက်ခဲ့သည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်မာကျောသောဟယ်လင်အား မသတ်နိုင်ခဲ့ကြပေ။ ထိုသကဲ့သို့ ဟယ်လင်က စစ်အတွင်း ဗမာပြည်တွင် ဂျပန်တို့အုပ်စိုးစဉ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်များကို ပြောပြနိုင်ခဲ့သည်။

နောက် ၆ လခန့်အကြာတွင် သူမကိုယ်တိုင် ရေးသားထားသော စာမူကြမ်း ကောလင်းစာအုပ်တိုက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ သူမရေးသားသည့် အချက်အလက်များကို အခြားမှတ်တမ်းမှတ်ရာများနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေး

ကြည့်ကြသည်။ ဂျော့ဘုရင်ထံမှ ဆုတံဆိပ် ရရှိခဲ့သည်ကိုပင် သူ့စာမူ၌ တွေ့ရသော်လည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ရေးသွားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အမှန် စင်စစ်တွင် ဂျော့ဘုရင်၏ ဘွဲ့တံဆိပ်သည် စွန့်လွှတ်စွန့်စားသူ သူရဲကောင်း များအတွက် ချီးမြှင့်သည့် တံဆိပ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဟယ်လင်အနေနှင့် ဂုဏ် ယူဖွယ်ကောင်းလှသည်။ **Helen of Barma (ဗမာ့ဟယ်လင်)** စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုသူများအနေနှင့် သက်ရှိလောကတွင် လူသည် အကြီးကျယ်အမြင့် မြတ်ဆုံးဖြစ်သည်ကို ခံစားနိုင်မည် ဖြစ်၏။

စာမူရောက်ရှိပြီး များမကြာမီမှာပင် ဟယ်လင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ သည်။ သူရေးခဲ့သည့်စာအုပ်ကို အချောသပ်ထွက်ရှိသည်ကိုပင်သူ မြင်မသွားခဲ့ ပေ။ အိပ်ပျော်နေစဉ် နှလုံးရပ်သွားခြင်းကြောင့် ကွယ်လွန်သွားခြင်းပင်။ စာအုပ်ထွက် ရှိလာလျှင် ချီးကျူးစာများ ပေါ်ထွက်လာပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ ချီးကျူးသည် ကို ဟယ်လင်က မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်သည် ကျွန်တော်တို့မျိုးဆက်များလက်ထက်တွင် အလွန်တစ်ရာ သတ္တိကောင်းသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏စွမ်းရည်ကို မှတ်တမ်းတင်ထား ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဟယ်လင်သာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေပါလျှင် ဤစာအုပ်ထုတ်ဝေရန် တိုက်တွန်းခဲ့သော Alfred Draper အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားမည်မှာ မလွဲမသွေပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူတိုက်တွန်းချက်ကြောင့် ဟယ်လင်သည် သူ့ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ရေးသားဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

Philip Ziegler

အခန်း ၁



ထိုနေ့က ဧပြီလ ၁၀ ရက်နေ့ မနက် ဆယ်နာရီသာသာ ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ အေးချမ်းငြိမ်သက်နေသော တောင်ပေါ်မြို့ကလေးဖြစ်သည့် တောင်ကြီးမြို့၏ ဘူတာရုံကလေးပေါ်သို့ ကောင်းကင်ယံမှ မြည်ဟီးသံများနှင့် ဗုံးများကျလာခဲ့ခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာစစ်သည် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့၏။ ဗုံးများက မြေပြင်ပေါ်တွင် ပေါက်ကွဲကာ တသိမ့်သိမ့်တုန်နေစဉ်တွင် နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ် စက်သေနတ်သံများကို ကြားရပြန်သည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အထက်ဗမာပြည် တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်၏မြို့တော် တောင်ကြီးမြို့မှာ သားသတ်ရုံအသွင် ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ဒဏ်ရာရသူများ၏ အော်သံများ၊ ညည်းငြူသံများကြားမှာပင် ဂျပန်လေယာဉ်များသည် ခပ်နိမ့်နိမ့်ပျံသန်းရင်း ပစ်မှတ်များကို စိတ်တိုင်းကျရွေးချယ်ပစ်ခတ် နေကြသည်။ ဝါး၊ သစ်သားတို့ ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တဲများမှာ တစ်စစီဖြစ်သွားကြပြီး အစိပ်အပိုင်း တို့မှာ မီးစွဲလောင်ကာ အပေါ်သို့ မြောက်တက်နေကြသည်။

ဂျပန်တို့ ဗုံးကြဲချပြီးနောက် လေးနာရီခန့်အကြာတွင် အကာအကွယ်မဲ့ မြို့ကလေးမှာ မြို့ပျက်သဖွယ်ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ကျွမ်းကျင်သော ဂျပန် လေယာဉ်မှူးများသည် ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းကာ ပစ်မှတ်များကို စိတ်တိုင်းကျ တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် စစ်ပွဲများတွင် လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် စည်းကမ်းများကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့ကြသည်။ ရှမ်း ပြည်နယ်အကြီးအကဲများ၏ ကျောင်းနေရာတွင် ဖွင့်ထားသည့် ဗြိတိသျှ စစ်ဆေးရုံ၊ အရပ်သားများ၏ ဆေးရုံတို့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မမှာ အသက် ၂၆ နှစ်သာရှိသေးပြီး ဆေးရုံတွင် သူနာပြုအုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခိုက် ဖြစ်သည်။

ဆေးရုံဆိုလျှင် စိန့်သောမတ်စ်ဆေးရုံ၊ စိန့်ဘာသိုလိုမြူး ဆေးရုံကဲ့သို့ ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့်ဆေးရုံများကိုသာ မြင်ဖူးသည့် စာဖတ်သူများအနေနှင့် ကျွန်မ၏ ဆေးရုံကိုမြင်ယောင်စေရန် ပြောပြလိုပါသည်။ ဆေးရုံမှာ အုတ်၊ ကျောက်တို့ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားပြီး တစ်ထပ်တည်းသာရှိကာ ပတ်လည်တွင် ဝရန်တာကလေးများ ထုတ်ထားပါသည်။ သွပ်မိုးဖြစ်ခြင်းကြောင့် မိုးရွာသည့်အခါများတွင် ဘင်ခရာတီးနေသည့်နှယ် အသံများ ကြားနေရပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မအတွက်မှာမူ အရာရာပြီးပြည့်စုံနေပါ၏။ အမျိုးသား ခွဲစိပ်ကုသလူနာ ဆောင်၊ ခွဲစိပ်ခန်း၊ ကလေးများကိုပါ လက်ခံထားရသော အမျိုးသမီးလူနာဆောင်၊ ဆေးပေးခန်း၊ အမျိုးသားဖျားနာဆောင်နှင့် ပြင်ပလူနာ ဌာနတို့ ရှိသည်။ ဆေးရုံဝင်းအတွင်းတွင် ကျွန်မအတွက် ရရှိထားသော အခန်းလေးနှစ်ခန်းမှာ မသားနားသော်လည်း သက်သောင့်သက်သာ နေနိုင်သည့် အခန်းကလေးများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးရုံဝင်းအတွင်း နေထိုင်ခွင့်ရသဖြင့် ကျွန်မမှာ အလုပ်သွားအလုပ်ပြန် လမ်းလျှောက်သွားရုံသာ ရှိသည်။ ထို့ပြင် မိဘများနှင့်လည်း နီးနီးနားနား နေခွင့်ရသဖြင့် များစွာ ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

ဗုံးများ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြိုချစဉ်က ကျွန်မမှာ ဆီးချိုရောဂါကြောင့် ခြေချောင်းကလေးများဖြတ်ခံထားရသော အသက်ကြီးကြီး လူနာတစ်ယောက်အား ကြည့်ပေးနေခိုက်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် စက်သေနတ် ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှ မှန်များမှာ အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ကွဲကြွေသွားပြီး

ဓားများသဖွယ် ထက်နေသောမှန်စတို့က ကျွန်မတို့အနီးသို့ ကျလာ၏။ ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်အနေအထားရှိနေသော လူနာမှာ ထ နိုင်သည့်အခြေ အနေမရှိသည်ကို သိထားသဖြင့် ကျွန်မက မွေ့ရာကိုပါ အောက်သို့ဆွဲချလိုက် ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ တက်မှောက်ကာ ကာကွယ်ထားလိုက်ရသည်။ သေနတ် သံများ တိတ်သွားချိန်တွင် ခေါင်းငဲ့ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံကိုကြည့်လိုက်ရာ သေနတ်ရာများ တန်းစီနေသည်မှာ ဧရာမစက်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ချုပ်ထား သည်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ အကယ်၍ ကျွန်မသာ ဆုံးဖြတ်ချက် နောက်ကျခဲ့ပါလျှင် လူနာရော၊ ကျွန်မပါ ကျည်ဆံများ ထွင်းဖောက်သွား မည်မှာ သေချာလှပါသည်။

‘အဲဒီမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပါ’ ကျွန်မ အော်လိုက်၏။

ထိုစဉ်က ယင်းသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ အချိန်အခါအရ အမှန်ကန်ဆုံး စကားဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ယခုပြန်စဉ်းစားသောအခါ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လည်း ကြောက်နေသဖြင့် လူနာမှာ မည်သို့မျှ လှုပ်ရှားနိုင်မည်မဟုတ် ဆိုသည်ကို သတိမရပေ။

နောက်နာရီအနည်းငယ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတို့မှာ ဝေဝါးလျက် ရှိသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မနှင့်တကွ အနည်းငယ်သာရှိသော ဝန်ထမ်းတို့မှာ မီးလောင်တိုက်အတွင်း ရောက်နေသကဲ့သို့ ရှိကြ၏။ နောက်နာရီအနည်းငယ် အတွင်း ဒဏ်ရာရသော လူနာအများအပြား ဆေးရုံသို့ ရောက်လာကြသည်။ လူတို့ ဖန်တီးသဖြင့် ဒဏ်ရာရကုန်ကြသော လူနာများအကြောင်းကို ထိုဖန်တီးသူတို့ကမူ သိကြမည်မဟုတ်ပေ။ ခြေကျိုးလက်ကျိုး၊ ခြေပြတ်လက် ပြတ်တို့အပြင် ကျည်ဖောက်ထွက်သွားသည့် ဒဏ်ရာရသူတို့မှာလည်း မနည်းလှပေ။ သွေးထွက်သံယိုလူနာများအပြင် အဖြစ်အပျက်တို့ကို မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ကြုံလိုက်သူတို့မှာလည်း သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကုန်ကြရသည်။

စစ်ရေးအရ အနည်းငယ်အရေးပါသော မြို့ကလေးကို ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှကာ လူအများအား အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ တောင်ကြီးမြို့နှင့် အနီးဆုံး ရှိသော ရထားလမ်းမှာ ဟဲဟိုးတွင်ရှိပြီး ၂၂ မိုင်ဝေး၏။ ယင်းရထားလမ်းသို့ ရောက်ရန် သွားရသည့်လမ်းမှာ ကြမ်းတမ်းလှပြီး နွားလှည်းဖြင့်သာ သွား၍

ရပါသည်။ ထို့ပြင် ဂျပန်တို့သည် ဈေးနှုန်းကို တမင်တကာရွေးပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဈေးရှိရာနေရာတွင် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ တောင်သူများသည် မိမိတို့စိုက်ပျိုးထားသော အသီးအနှံများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို လာရောက်ရောင်းချကြသဖြင့် ဈေးမှာ တောသူတောင်သားတို့နှင့် စည်ကားလှပါသည်။ သူတို့ရောင်းချကြသည့် ပစ္စည်းများတွင် သားငါးများလည်း ပါဝင်ပြီး လက်ရက်ထည်များ၊ ငွေထည်လက်မှုပစ္စည်းများလည်း ပါဝင်တတ်သည်။ ဈေးနှုန်းတွင် ထိုသို့လာရောက် ရောင်းချကြသည်မှာ ရာစုနှစ်များစွာကတည်းက အစဉ်အလာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် တောင်သူများကို ကလေးဘဝကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့၏။ သူတို့သည် ကလေးများနယ် အပြစ်ကင်းစင်ကြသူများဖြစ်၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသည်။ လေကဲ့သို့ အချုပ်အနှောင်မရှိ လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးကြသည်။ သူတို့ ဘဝတွင် ခိုးမှု၊ လူသတ်မှု စသည်တို့မှာ အဓိပ္ပာယ်နားမလည်နိုင်ကြသည်အထိ ရိုးသားအပြစ်ကင်းစင်ကြသည်။ ဈေးနှုန်းတွင် လာရောက် ဈေးရောင်းကြသော တောင်သူပျိုတို့၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ လှပ လှသည်။ အနက်ရောင် အပေါ်အောက်ဝတ်စုံပေါ်တွင် သူတို့လက်ဖြစ် တပ်ဆင်ထားသော ငွေထည်အလှဆင်ပစ္စည်းလေးများ တချွင်ချွင် မြည်နေသံက နားထောင်၍ကောင်းလှသည်။ သူတို့မှာ အယူသီးသူများလည်း ဖြစ်ကြပြီး သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ ငွေကွင်းကလေးများသည် တန်ခိုးထက်မြက်ကာ သူတို့အား အကာအကွယ် ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု အယူရှိကြသည်။

တောင်သူပျိုတို့၏ ဦးခေါင်းထက်တွင်ကား အလျား ခြောက်ကိုက်ရှိသော အနီရောင်ပိတ်စကို ခေါင်းပေါင်းအဖြစ် ပေါင်းထားသည်။ နောက်ကျောဘက်တွင် ကလေးကို ပိတ်စဖြင့်စလွယ်သိုင်းကာ ချီပိုးထားပြန်၏။ သယ်ဆောင် လာကြသည့် အနည်းငယ်မျှသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပုံရှေ့တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကြကာ ဈေးဦးပေါက်ရန် ဝယ်သူကို မျှော်ကြရှာသည်။ သူတို့ဘဝတွင် ကောင်းကင်ယံမှ ဆင်းသက်လာသော လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာသည် သူတို့၏ အသက်ဇီဝိန်ကို နှုတ်ယူသွားလိမ့်မည်ဟု မည်သည့်အခါမျှ မျှော်လင့်ခဲ့ကြမည် မဟုတ်ပေ။ ဂျပန်တို့၏ လေယာဉ်များသည် ဈေးနေရာ၌ ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံဝဲပြီး စက်သေနတ်များနှင့် ပစ်ခတ်မှုကြောင့် တောင်သူပျိုတို့မှာ

ရင်ဘတ်တွင် ကျည်သင့် ကြရရှာသည်။ မြင်ကွင်းမှာ အသည်းနာစရာ ကောင်းလှသည်။ ကလေးများ၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံ များ၊ သေနတ်ဒဏ်ရာရသူများ၏ နာကျင်ညည်းတွားသံများဖြင့် ကမ္ဘာပျက် ခဲ့ရသည်။ တောင်သူပျိုတို့၏ ခေါင်းပေါင်းများမှာလည်း သွေးအိုင်ထဲတွင် နစ်စွန်းနေပြီ။ လှည်းများမှ နွားတို့မှာလည်း သေနတ်ဒဏ်ရာရကြသဖြင့် အော်ဟစ်နေကြသည်။ ကလေးငယ်အများစုမှာ မိခင်တို့၏နောက်ကျောတွင် သာရှိသဖြင့် အသက်ရှင်ကြသည်။ ကျွန်မထံသို့ ရောက်ရှိလာသောကလေး များကို ကြည့်ကာ ထိုကလေးတို့ သေသွားခြင်းကသာ ပိုကောင်းလိမ့်မည်ဟု တွေးမိပါသည်။ သူတို့တွင် အမေများ မရှိကြတော့သည့်ပြင် ဂျပန်များက သူတို့ရွာများမှ တဲကလေးများကို မီးလောင်ပြာကျစေခဲ့ပြီဖြစ်၍ နေစရာလည်း မရှိကြတော့ပေ။

ဂျပန်တပ်များ နီးကပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်သိခွင့်ရသည့်တိုင် ဤမျှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ကြမည် မဟုတ်ပေ။ မျှော်လင့်မထားနိုင်လောက်အောင်ပင် တောင်ကြီးမြို့မှာ ပျက်စီးသွားခဲ့ရ၏။ ကျွန်မ သူနာပြုသက်တမ်းတစ်လျှောက် ပြန်လည်ဦးစောင်းကြည့် လိုက်ပြန်လျှင် လည်း ဤသို့သော ကပ်ဆိုးကြီးကို မကြုံခဲ့ဖူးပေ။ ကျွန်မအမေက ဈေးနေ့ တိုင်း ဈေးသွားလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ကမူ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှန်း မသိ၊ ဈေးမသွားရန် အမေအား တားခဲ့မိသည်။ ဂျပန်တို့ ဖုံးကြံသွားသည့် အဖြစ်အပျက်မှာ တစ်ပတ်လုံးပင် ပြောမဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ထို့ထက် ထူးခြားသည်မှာ ထိုနေ့မနက် ဆေးရုံသို့မသွားမီ စာတိုက်သို့သွားကာ စုငွေအားလုံးကို ထုတ်ယူခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယနေ့ထက်ထိ ကျွန်မ ဘာကြောင့်ထုတ်ယူခဲ့မိသည်ကို စဉ်းစားမရပေ။ ငွေအသုံးလိုလိမ့်မည်ဆိုသည် ကို ကျွန်မ ကြိုတင်မသိဘဲနှင့် ထုတ်ခဲ့ခြင်းပင်။

ပေါက်ကွဲသံများ၊ သေနတ်သံများ တိတ်သွားပြီးသည့် နောက်တွင် နွားလှည်းများ၊ လက်တွန်းလှည်းများ စသဖြင့် ရနိုင်သမျှသော ယာဉ်များ ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာရသူများကို တင်ဆောင်ကာ ကျွန်မဆေးရုံသို့ မဆုံးနိုင်သော ယာဉ်တန်းဖြင့် လူနာများ ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။ အချို့လူနာတို့မှာ သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် လေးဘက်တွားကာ ရောက်လာကြ၏။ ဒဏ်ရာမရသူ

များက လူနာများကို ပခုံးထက် ထမ်းပိုးကာ သယ်ဆောင်လာကြပြန်ရာ ခုတင် ၁၂၀ ဆန့် ကျွန်မဆေးရုံကလေးတွင် ရုတ်ခြည်းပင် လူနာ ၄၀၀ ကျော် ဖြစ်သွားတော့သည်။

တစ်မြို့လုံးမှာ လူသေ၊ တိရစ္ဆာန်သေများ၊ အမှိုက်သရိုက်များ ရှုပ်ပွနေသည့်ပြင် မီးလောင်ထားသော လူသေအလောင်းများမှ အနံ့အသက် များ၊ မီးလောင်ထားသည့် အိမ်များ၊ ဆိုင်များမှ အနံ့အသက်များမှာ ဆိုးရွားလှ ၏။ အသက်မသေ ကျန်ရစ်သောသူတို့ကလည်း အလောင်းများကို ပျောက်ဆုံး နေသော သူတို့၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများလားဟု လှန်လှောရှာဖွေနေကြသည်။ သိန်းပေါင်းများစွာသော ယင်ကောင်တို့မှာလည်း တရုန်းရုန်းရှိနေကြသည်။ ဆေးရုံ၏ ပြတင်းမှန်ကွဲများမှတစ်ဆင့် ကျွန်မ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မီးခိုးတငွေ့ငွေ့ဖြင့် လောင်ကျွမ်းဆဲ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ နိဗ္ဗာန်ဘုံဟု ကျွန်မ တင်စားခဲ့ဖူးသော တောင်ကြီးမြို့မှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပေပြီ။



ကျွန်မ ပြောပြသည်မှာ ဇာတ်လမ်းအလယ်ပိုင်းသာဖြစ်သဖြင့် စကော့လူမျိုး မိခင်၊ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဖခင်တို့မှ ဓွေးဖွားခဲ့သော သမီးအကြီးဆုံး ဖြစ်ပြီး ဗမာပြည်သို့ ရောက်ရှိနေထိုင်ခြင်းကို ပြောပြရန် လိုအပ်ပေဦးမည်။

ကျွန်မဖခင် လမ်းဘတ်ကက်နက်ရီဒရီဂေါ့ဇ်မှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရပြီးနောက် FRCS ဘွဲ့ယူရန်အတွက် အိဒင်ဘာတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရာက ကျွန်မမိခင် ဖြစ်လာမည့် သူနာပြုဆရာမလေး မေရီနှင့် တွေ့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဆေးပညာမှာ မိသားစုအတွင်း၌ မိရိုးဖလာလုပ်ငန်း တစ်ခု ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ မေရီ၏ဖခင်မှာ တက္ကသိုလ်တွင် ခန္ဓာ ဗေဒနှင့် ဇီဝကမ္မဗေဒပါမောက္ခ ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် မေတ္တာသက်ဝင် ကြပြီးနောက် လမ်းဘတ်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုကာလက စကော့လူမျိုး မိကောင်းဖခင်တို့သည် မိမိတို့၏ သမီးငယ်တို့ အား အသားအရေ ညိုမောင်းသော နိုင်ငံခြားသားများနှင့် လက်ထပ်ခွင့် မပြုကြပေ။ ပေါ်တူဂီဆိုသည်မှာလည်း နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်

ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အဖေမှာ အမေကို လက်ထပ်ခွင့်မရဘဲ လူပျိုဘဝဖြင့်သာ ပြန်သွားခဲ့ရသည်။ နောက်နှစ်နှစ်ကြာသောအခါ အဖေသည် MRCP, LRCP, DPH ဘွဲ့များအတွက် ဆက်လက်ပညာသင်ကြားရန် အရည်အချင်း ပြည့်မီသောကြောင့် အီဒင်ဘာသို့ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာခဲ့ပြန်၏။ အဖေက ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သော ဆရာဝန်ဖြစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကြောင့် ယခုထက်တိုင် ထူးချွန်သည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခံနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ပညာဘက်တွင် ထူးချွန်သကဲ့သို့ အချစ်ရေးတွင်လည်း ဇွဲကောင်းသူဖြစ်၍ နောက်ဆုံးတွင် မိသားစုစည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်လိုက်ကြသည်။ ပိုမိုခက်ခဲသောအချက်မှာ အဖေက ရိုမန်ကက်သလစ်ဖြစ်ပြီး အမေက ပရိုတက်စတင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံး၏ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများတွင် လက်ထပ်ခဲ့ကြ၏။

အဖေက ဗမာ့ဆေးတပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ အသစ်စက်စက် ဇနီးမောင်နှံတို့မှာ တာဝန်ကျရာ ချင်းတောင်တပ်စခန်းတွင် သွားရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ မိဘနှစ်ပါး၏ ဘဝထဲသို့ ကျွန်မက ၁၉၁၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ မက်ဆိုပိုတေးမီးယား၊ အာဖဂန်နစ္စတန် စစ်မြေပြင်များတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးနောက် အဖေသည် ဗမာပြည်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိရာ ရာထူးအဆင့်ဆင့်ဖြင့် ဗမာပြည်အနှံ့ အထူးသဖြင့် ဆေးရုံများမရှိသည့်နေရာတွင် သွားရောက်တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ဗမာအားလုံးသည် စစ်ကိုမုန်းကြသော်လည်း သူတို့အား ဆေးကုသပေးသော အဖေကိုမူ ရင်းနှီးကြပါ၏။ အဖေတာဝန် ကျနေရာတိုင်းသို့ အတူလိုက်ပါနေလေ့ရှိသော အမေသည် တပ်စခန်းတစ်နေရာ၌ နေထိုင်စဉ် တစ်ညတည်းတွင် အိမ်တွင်း၌တွေ့ရသော မြွေငါးကောင် သတ်ရသည်အထိ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အဖေအား ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးရာထူးတိုးမြှင့်ပေးလိုက်ပြီး တောင်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရ၏။ အမေ ကျန်းမာရေးမှာ ကောင်းသည်ဟု မဆိုသာသဖြင့် အဖေက စကော့တလန်သို့ ပြန်ကြရန် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် တုပ်ကွေးရောဂါ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ကောင်းကောင်းပြန်လည် မကျန်းမာလာတော့ပေ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့အိမ်မှ အာယားနှင့် ထမင်းချက်တို့မှာ တုပ်ကွေးရောဂါဖြင့်

ကွယ်လွန်ကြသည်အထိ ပြင်းထန်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် တောင်ကြီးသို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် အမေက သူ့ဇာတိသို့ မပြန်လိုတော့ပေ။ ‘လှလိုက်တာ တကယ့်ကို အိမ်ပြန်ရောက်သွားသလိုပဲ’ဟု အမေက ဆိုခဲ့၏။

နေရသည့်အိမ်မှာ ဆေးရုံနှင့်အနီးဆုံးတွင်ရှိသော ခရိုင် ဆရာဝန်ကြီး အိမ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့မိသားစု သက်သက်သာသာ ချောင်ချောင်လည်လည် နေနိုင်သည့်အပြင် သာသာယာယာလည်း ရှိပါသည်။ သို့သော် အဖေက အလုပ်မှပေးသည့် အိမ်ထက် ကိုယ်ပိုင်အိမ်တွင်နေလိုသည့်ဆန္ဒရှိခြင်းကြောင့် မြေရှစ်ဧကကိုဝယ်ကာ စံအိမ်သဖွယ် ကြီးမားခန့်ထည်သော အိမ်ကြီးတစ်လုံး ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခဲ့သည်။ မြေဝယ်ကာ စိတ်တိုင်းကျ အိမ်ဆောက် လုပ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်ကောင်းမွန်သောလုပ်ရပ်ဟု ဆိုရပါမည်။ အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံတွင် ဆိုပါက ဤသို့သော အိမ်မျိုးကို ဆောက်လုပ်နေထိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ အဖေသည် လက်သမားကောင်းကောင်း၊ ပန်းရံကောင်းကောင်းတို့ကို ရွေးချယ်ကာ အကောင်းဆုံး ပစ္စည်းများကို သုံးစွဲဆောက်လုပ်စေသဖြင့် နှစ်နှစ်ကြာခဲ့သည်။ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားသော အိမ်ကြီးကို အဖေက Craigmores (ကရိုတ်မော့)ဟု အမည်တွင်စေခဲ့သည်။ ထိုအမည်မှာ စကော့ တလန်ရှိ အမေ့အိမ်အမည်ပင် ဖြစ်သည်။ အဖေသည် ဆောက်လုပ်ပြီးစီး သွားသော အိမ်ဝန်းကျင် သာယာလှပစေရန် သီးပင်၊ ပန်းပင်များ စိုက်ပျိုးစေ သည့်ပြင် ခြံထဲ၌ ငန်းများ၊ ကြက်များကိုလည်း မွေးစေသည်။ ထို့ပြင် ကျွဲနှင့်မြင်းကိုလည်း စနစ်တကျ မွေးမြူစေပြန်သည်။ ရေကန်တစ်ခုလည်း တူးထားသည်။ အဖေသည် ဤမျှနှင့် မတင်းတိမ်နိုင်သေးဘဲ ပြင်သစ်သို့ ပြန်သွားသူတစ်ဦးထံမှ မြေအကျယ် လေးဧကပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဘန်ဂလိုတစ်လုံးကိုလည်း ဝယ်ယူခဲ့ပြန်သည်။ ထိုဘန်ဂလို၏ အမည်မှာ Glenview (ဂလင်းမြူး)ဖြစ်၏။ ထိုမြေပေါ်တွင် အဖေက သီးနှံပင် အမျိုးစုံ စိုက်စေသည်။ အထူးသဖြင့် ရှမ်းပြည်၏ နာမည်ကျော် သစ်ကြားသီးပင် များကို စိုက်စေခဲ့သည်။ ထိုမြေမှာ တောင်စောင်းဆင်ခြေလျောတွင်ရှိခြင်း ကြောင့် လိုအပ်သောရေရရှိစေရန် တောင်ကျရေကို ပိတ်ယူနိုင်မည့် ရေတား စနစ်တစ်ခုကိုလည်း ဆောင်ရွက်ထားသည်။ မြေဆီမြေဩဇာကောင်းလှသဖြင့် သစ်စေ့ချရုံဖြင့် အပင်ပေါက်သောနေရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

အမေက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် နှစ်ရှည်လများ သိမ်းဆည်းထား ခဲ့ရသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကိုထုတ်ကာ အိမ်နှစ်အိမ်လုံးကို အလှဆင် တော့သည်။ ကျွန်မတို့ ယခင် နေခဲ့ကြသောအိမ်များမှာ ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီး အတွက် အစိုးရကပေးထားသော အိမ်များဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများ ထုတ်ဆင်ရန် မလိုခဲ့ပေ။ အမေ ထုတ်သုံးသော ငွေထည်များ၊ ဖန်ထည်များမှာ အနောက်တိုင်းမှ သယ်ဆောင်လာခဲ့သည့် ပစ္စည်းများချည်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် တခြား ဗြိတိသျှ အိမ်ထောင်စုများ၏ အားကျမှု ခံရသည်။ တခြား ဗြိတိသျှ နေအိမ်များမှာ ပရိဘောဂနှင့်တကွ အစိုးရကပေးထားသည့် အိမ်များဖြစ် ခြင်းကြောင့် အိမ်တွင်း အလှဆင်ပစ္စည်းများမှာ အရှေ့တိုင်းလက်ရာများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင်လည်း ၁၈ ရာစုနှစ်က လက်ရာဖြင့်ပြုလုပ် ထားသော ကျွန်းပရိဘောဂများလည်း ရှိ၏။ ကျွန်းသားမှာ ပိုးမထိုးနိုင် သောအသားဖြစ်ပြီး အလွန်မာကျောသည်။ နံရံများတွင် စကော့နိုင်ငံမှ ရေမြေ တောတောင်ရှုခင်းများ ချိတ်ဆွဲထားပြီး ကြမ်းပြင်မှာ ပါရှန်ကော်ဇောများ ခင်းထားပါသည်။ ကော်ဇောတို့မှာ ကြမ်းပြင်များအတွက် ကောင်းလွန်း နေပါသည်။ ထိုကော်ဇောများမှာ ကျွန်မ၏ဖခင်ဖြစ်သူ အာဖဂန်နစ္စတန် နိုင်ငံမှ ဝယ်ယူလာခဲ့သည့် ကော်ဇောများပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့ရှိ ဥယျာဉ်မှာ လည်း နှင်းဆီပန်းအပါအဝင် ရောင်စုံပန်းပွင့်များဖြင့် လှပနေပါသည်။ မိခင် ဖြစ်သူမှာလည်း သစ်ခွစိုက်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။

တောင်ကြီးမြို့မှာ သာယာလှပလွန်းသဖြင့် စိတ်တိုင်းကျ နေခွင့်ရ သောမြို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် အမြင့်ပေ ၄၅၀၀ တွင် တည်ရှိခြင်းကြောင့် ရာသီဥတုမှာ သမမျှတပါသည်။ မြင်ကွင်းများ မှာလည်း ကြည့်လေရာတိုင်းတွင် သာယာလှပနေပါသည်။ အချို့သော ရက်များတွင် တစ်ဘက်နိုင်ငံဖြစ်သည့် တရုတ်ပြည်မှ နှင်းမှုန်ကလေးများ ကျနေသည်ကိုပင် လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မ စိတ်တိုင်းကျသာ နေခွင့်ရမည်ဆိုပါက ကျွန်မ၏ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို တောင်ကြီးမြို့တွင် သာ ကုန်ဆုံးလိုပါသည်။ သို့ရာတွင် မိဘများက အိမ်မှာနေပြီး မြင်းပု ကလေးများစီးလိုက်၊ ရေကူးလိုက်နေခြင်းအားဖြင့် ဘဝကို ကုန်ဆုံး၍ မရနိုင် ကြောင်း၊ ပညာဆက်လက်သင်ကြားရန် လိုအပ်ကြောင်း ဆိုလာကြသည်။

ထိုစဉ်ကာလက အင်းလေးကန်တွင် ရေကူးနိုင်ပြီး ငါးများမှာလည်း လက်ဖြင့်ပင် ဖမ်းယူ၍ ရရှိနိုင်ပါသည်။ ယောက်ျားလျားလေးတစ်ယောက် ကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနိုင်ပြီး ရံဖန်ရံခါတွင် ကျွန်မ၏ အချစ်တော်ဖြစ်သော မစ္စတာဂိုက်ဟု အမည်ပေးထားသည့် ကျွဲဖြူကြီးကို စီးလိုကစားစီးနိုင်ပါသေးသည်။ ဤသို့ဖြင့်သာ ဘဝကိုကုန်ဆုံးစေပါက ယခု နိဗ္ဗာန်ဟု ထင်ထားသောအရာမှန်သမျှသည် တစ်ချိန်တွင် ငရဲခန်းများ ဖြစ်လာ လိမ့်မည်ဟုလည်း ဆုံးမကြပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘဝရှေ့ရေး အတွက် ဆက်လက်ပညာသင်ကြားရမည်ကို နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ ပါသည်။

အမေက ကျွန်မကို အီဒင်ဘာသို့ ခေါ်သွားပြီး ကျွန်မ နေသား မကျမီ တစ်နှစ်ခန့်အထိ အတူနေပေးခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို အဘွား ဖြစ်သူနှင့် ထားခဲ့ကာ ဖခင်ရှိရာ ဗမာပြည်သို့ ပြန်သွားခဲ့၏။ ကျွန်မ ပျော်သင့် သလောက် ပျော်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဗမာပြည်သို့ ပြန်ရမည့်ရက်ကို လက်ချိုး ရေတွက်နေခဲ့မိသည်။ အဘွားဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ ကျွန်မ ဗမာပြည်သို့ ပြန်ရမည့်အချိန်ရောက်ပြီဟု သဘောပေါက်လိုက်မိပါသည်။ မိဘများထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းကြားချက် မရမီမှာပင် လစ်ဗာပူးလ်မှ ရေကြောင်း ခရီးစဉ်ဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ကိုလံဘိုသို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် မိခင်ဖြစ်သူထံ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း၌ လာရောက်ကြိုဆိုရန် ကြေးနန်းရိုက်ခဲ့၏။ အိမ်ပြန်လာရသည်မှာ များစွာကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ သို့သော် ကြာရှည်မပျော်လိုက်ရပေ။ ကျွန်မ ကျောင်းဆက်တက်ရန်အတွက် ဒါဂျီလင်သို့ ပို့ဆောင် လိုက်ကြပြန်သည်။ ထိုကာလအတွင်း၌ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ခရိုင် ဆရာဝန်ကြီးဘဝမှ အငြိမ်းစားယူကာ သူဝါသနာပါသည့် လက်သမားအလုပ် များကို လုပ်ကိုင်နေတော့သည်။

ကျွန်မ တောင်ကြီးမြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာချိန်တွင် တောင်ကြီးမြို့သည် ဘာမျှ မပြောင်းလဲသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် အချိန်များပင် ရပ်တံ့နေသလားဟု တွေးထင်ရပါသည်။ ဥရောပနိုင်ငံများမှ လာရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြသော အရာရှိမိသားစုတို့၏ ဒါဘာပွဲများတွင် အရာရှိ တို့သည် ယူနီဖောင်းများကို အကျအနံ့ ဝတ်ဆင်ပြီး ခါးတွင်လည်း ဓားရှည်များ

ချိတ်ဆွဲကာ ဇနီးသည်များက ညနေခင်းဝတ်စုံ ဖြစ်သည့် ဂါဝန်ရှည်များ၊ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် အလှဆင်ထား သည့် ဦးထုပ်များဆောင်းပြီး တက်ရောက်လာကြသည်ကို မှတ်မိနေပါသည်။ အမျိုးသားများက နံနက်ခင်းဝတ်စုံများ ဖြစ်သည့် ကုတ်အစွမ်းရှည်များကို ရုပ်အင်္ကျီများဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်လေ့ရှိကြသည်။ ထိုအုပ်စုများသည် ရှမ်းပြည်၏ နာမည်ကျော်ဖြစ်သော ခြေဖြင့်လှော်သည့် လှေများကို အင်းလေးကန်အတွင်း စီးလေ့ရှိကြသည်။ ဥရောပတိုက်သားများ အသိုင်းအဝိုင်းအတွင်း ကျင်းပလေ့ရှိသည့် ပြိုင်ပွဲများတွင် ကျွန်မသည် အမြဲတမ်း ဆုရလေ့ရှိ၏။ သို့သော် ထိုအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကြာရှည်ပျော်ခွင့် မရပြန်ပါ။ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်ရမည်ဖြစ်သည်။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအဖြစ် သားသမီးတစ်ဦးအနေနှင့် ရွေးချယ်ရမည့်ကိစ္စမှာ မိဘများ၏ နောက်ကြောင်းနှင့် များစွာသက်ဆိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။ ကျွန်မမိဘများမှာ ဆေးလောကတွင် ကျင်လည်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မသည်လည်း ဆေးလောက၌သာ ကျင်လည်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူနာပြုဆရာမသင်တန်း တက်ရောက်ရန် ရွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များအနေဖြင့် မိမိတို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုပိတ်ကာ အိမ်ပြန်သွားပါက လုပ်ငန်းနှင့်ဆက်စပ်ရန် အကြောင်း မရှိတော့ပေ။ သို့သော် ဆေးလောကနှင့်ပတ်သက်သည့်သူများမှာမူ ပိတ်ချိန်ဆိုသည်မှာ မရှိသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဆေးလောကမှ အနားယူခဲ့ကြသည့် အဖေနှင့်အမေသည်လည်း စကားစပ်မိတိုင်း သူတို့ ကျင်လည်ခဲ့သည့် ဆေးလောကအကြောင်း၊ လူနာများအကြောင်း အမြဲတစေ ပြောလေ့ရှိကြသည်။ ကျွန်မရှေ့တွင် ပြောဖန်များသဖြင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဆေးလောကကို စိတ်ဝင်စားလာခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူနာပြုသင်တန်းလျှောက်ထားရာ အရည်အချင်းပြည့်မီသဖြင့် သင်တန်းတက်ခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန် တွင် ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဩဂုတ်လအထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် တောင်ကြီးမြို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံသို့ သူနာပြုအုပ်အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ ခန့်ထားခြင်း ခံရသည်။

ပထမပိုင်းတွင် ကျွန်မ၏ လူငယ်ဘဝ၌ ပြဿနာ အနည်းငယ်ရှိသည်ဟု ခံစားမိပါသည်။ အစဉ်အလာအားဖြင့် သူနာပြုအုပ်ဆိုသည်မှာ

နှစ်ပေါင်းများစွာ ရာသီဥတုဒဏ် ခံလာခဲ့သော သစ်များကဲ့သို့ အတွေ့အကြုံများစွာရှိသူများကိုသာ ခန့်ထားလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်မမှာ ယင်းကဲ့သို့ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်မှုမရှိသေးသဖြင့် ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းများတွင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်နေသော သူနာပြုဆရာမနှင့်ပင် တူနေသေးတော့သည်ဟု ခံစားမိပါသည်။ ဇာတ်လမ်းများတွင် သူနာပြုဆရာမတို့သည် ဆရာဝန်များ၏ အချစ်ကို ရတတ်ကြပါသည်။ ကျွန်မမျက်နှာမှာ မလှသကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားမှာလည်း ဆွဲဆောင်မှုမရှိလှပေ။ သို့သော် ကျွန်မဘဝတွင် သူနာပြုဆရာမအုပ်အဖြစ် ခန့်ထားခြင်း ခံခဲ့ရပေသည်။ နှစ်ရှည်လများကြာလာသောအခါ ကျွန်မ၏ခြေသံကို ကျွန်မလက်အောက်မှ ဝန်ထမ်းများ နားစွင့်တတ်လာသကဲ့သို့ အသံမှာလည်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထုတ်ရန် မလိုအပ်ဘဲ သူတို့လေးစားလောက်သည့်အသံ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဆေးပညာအတွေ့အကြုံများကို လေ့လာခွင့်ရခဲ့ခြင်းကြောင့် လက်တွေ့ဘဝတွင် များစွာအသုံးဝင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆေးလောကသားများ၏မေတ္တာကို ကျွန်မရယူနိုင်ခဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူနာပြုဆရာမများ၏ လက်စွဲဖြစ်သော အဖျားတိုင်းသည့် ပြဒါးတိုင်သည် အတိုင်အတော ထူလှသော လူနာများ၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်စေနိုင်သည့် လက်နက်တစ်ခုဖြစ်သည်ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်မ သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ ပြင်ပလောကအတွက် အစိုးရဆေးရုံတစ်ရုံ၏ သူနာပြုအုပ်ဆိုသည်မှာ အရေးပါလှသောနေရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ခဲ့၏။



ဗမာပြည်သို့ စစ်အရိပ်အငွေ့ မသန်းသေးသောအချိန်တွင် ဥရောပ၌ ဗြိတိန်နိုင်ငံသည် သူ့ရပ်တည်ရှင်သန်မှုအတွက် အသည်းအသန် တိုက်ခိုက်နေရပြီ ဖြစ်သည်။ တောင်ကြီးမြို့တွင် ဘဝသည် ပကတိငြိမ်းချမ်းလျက်ရှိ၏။ ထိုစဉ်က ဗမာပြည်သည် ဗြိတိန်အင်ပါယာ၏ နိုင်ငံများအနက် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ပြီး စစ်နှင့် ကင်းဝေးနေဆဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗမာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော ဥရောပတိုက်သားတို့သည်

အရက်သောက်လိုက်ကြ၊ က၊လိုက်ကြနှင့် ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်း
နေကြသည်။ မကြာမီ သူတို့ဘဝ ဤကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်တော့မည်
မဟုတ်သည်ဆိုသည်ကိုလည်း မည်သူမျှ မသိခဲ့ကြပေ။ Titanic ဇိမ်ခံ
သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် လာမည့်ဘေးအန္တရာယ်ကို လုံးဝမသိရှိကြဘဲ ကပ္ပဲကြမ်း
ပြင်ပေါ်တွင် ကခုန်နေကြသော သူများနှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ မကြာမီမှာ
ပင် ရေလှိုင်းတို့ ဖုံးလွှမ်းတော့မည်ဆိုသည်ကို မည်သူမျှ မသိခဲ့ကြပေ။

တောင်ကြီးမြို့တွင် ဥရောပတိုက်သား ၁၅၀ ခန့်ရှိပြီး ထိုလူစုထဲတွင်
ဗြိတိသျှအရာရှိ လက်တစ်ဆုပ်စာမျှနှင့် ပုလိပ်များ၊ အီတာလျံ သီလရှင်များ၊
သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်အချို့တို့လည်း ပါဝင်သည်။ တောင်ကြီးမြို့၏ ရာသီဥတုမှာ
ကောင်းမွန်သည့်အတွက် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဗမာများ၊ အိန္ဒိယကပြား
ရှေ့နေများ၊ ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များတို့မှာ လုပ်ငန်းမှ
အနားယူပါက တောင်ကြီးတွင် လာရောက်နေထိုင်လေ့ရှိ၏။ ကမ္ဘာမြေပြင်
ပေါ်တွင် တောင်ကြီးနှင့်တူသော နေရာအနည်းငယ်မျှသာ စစ်ဘေးရန်မှ
လွတ်ခဲ့ကြသည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ ငြိမ်းချမ်းလှသော ကျွန်မတို့ကမ္ဘာ
လေးမှာ ပျက်သုဉ်းရန် နီးကပ်သထက် နီးကပ်လာခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်မ၏ ရေဒီယို
ငယ်ကလေးမှတစ်ဆင့် ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခံရကြောင်း ကြားသိ
လိုက်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန်တို့သည်လည်း ကမ္ဘာစစ်အတွင်း
သို့ ပါဝင်လာကြပြီဖြစ်သည်။ မလေးရှားနှင့် ထိုင်းသို့လည်း ကမ္ဘာစစ်မီး
ကူးစက်လောင်ကျွမ်းခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တောင်ကြီးမြို့တွင်နေထိုင်သော
ကျွန်မတို့သည် မကြာမီကာလအတွင်း စစ်မီးလျှံများ တောက်လောင်လာ
တော့မည်ကို သိသိကြီးနှင့် လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ရှိခဲ့ကြသည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်
များက ရန်ကုန်မြို့၏ ဆိပ်ကမ်းကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဖြင့် ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့
ကြသည်။ ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရလျှင် သူတို့ ဘာကြောင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
ခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်မ မသိပါ။ ထိုနေ့က ကျွန်မ၏ ညီမဖြစ်သူ အဇ္ဇဘလ်နှင့်
သူ့ချစ်သူ ဝေါလ်တာဖူလာတို့ တောင်ကြီးမြို့၏ Sacred Heart ဘုရား
ကျောင်းတွင် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းကြသည့်နေ့ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာပွဲဖြစ်
သော်လည်း လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသောဧည့်သည်များနှင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်

ကျင်းပခဲ့သော လက်ထပ်ပွဲသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဝေါလ်တာ၏ ညီမများဖြစ်သည့် သူနာပြုဆရာမအုပ်များဖြစ်ကြသော အော်ဒရီနှင့် ဖီအိုနာတို့မှာ မင်္ဂလာပွဲတက်ရောက်ရန် တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက်ရှိ နေကြခြင်းကြောင့် ရန်ကုန်မြို့အား တိုက်ခိုက်သည့်ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ် မြောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအကြိမ်မှာ သူတို့နှစ်ဦးအား ကျွန်မ နောက်ဆုံးတွေ့မြင် ခွင့်ရခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်တပ်များ ဗမာပြည်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာချိန် အိန္ဒိယဘက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားသော ဗြိတိသျှများနှင့် ပါသွားခဲ့သည့် သူတို့ နှစ်ဦးမှာ လမ်းတွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြရှာသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းများ ကို လမ်းဘေးတွင် တွေ့ရသည်။ လက်ထဲတွင် စာရွက်တစ်ရွက် ကိုင်ထားပြီး ထိုစာရွက်မှာ သူတို့နှစ်ဦးအား ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းရာသို့ ဦး ဆောင်ခေါ် သွားသည့် မစွပ်စိလ်ဘီ၏ နောက်ဆုံးသေတမ်းစာ ဖြစ်၏။ ထိုသေတမ်းစာကို သူတို့နှစ်ဦးထံ ပေးအပ်ခဲ့ပုံ ရသည်။

ဗမာပြည်ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်သ်က ဗြိတိသျှတပ်များအား ရောက်ရှိသည့်နေရာတွင် တပ်ဖွဲ့နေကြရန် အမိန့် ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရန်ကုန်မြို့အား ပထမဆုံးအကြိမ် တိုက်ခိုက်ခံရပြီးချိန်၌ ဝါးအစည်းပြေသကဲ့သို့ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်များသည် ခရစ္စမတ် နေ့၌ နောက်တစ်ကြိမ် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ နောက်ထပ်လည်း အကြိမ် ပေါင်းများစွာ တိုက်ခိုက်လာသဖြင့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပြည်သူလူထု တို့မှာ ဘေးကင်းနိုင်မည်ဟု ယူဆရသော ဒေသများသို့ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်ကြ သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များနှင့် ဥရောပ တိုက်သားတို့မှာ တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ စစ်၏ အငွေ့အသက်တို့သည် တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေပြီ။ သို့ရာတွင် အများစုမှာ စိုးရိမ်မှု အလျဉ်း မရှိကြသေးပေ။ အစိုးရက ထုတ်ပြန်နေသည့် သတင်းတို့မှာ ချဲ့ကား နေသော သတင်းများဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ အရပ်ပုပု၊ အသားဝါဝါ ဂျပန်များ၏ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များကို ဗြိတိသျှတို့၏ တပ်များက ကောင်းကင်ယံ မှ ပစ်ချနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်မှုရှိနေကြမြဲ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အမှန်တရား ကို သိရှိလိုက်ချိန်၌ ကျွန်မတို့မဟာမိတ်တပ်များမှာ လက်နက်ကိရိယာ မပြည့်စုံ သည့်အပြင် စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ထားခြင်းလည်း မရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်မတို့၏ မဟာမိတ်တပ်များမှာ လေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝ ကျွမ်းကျင်မှု မရှိသည်ကိုပါ သိလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်မ တစ်သက်လုံး တွေးမရရှိခဲ့သည်မှာ စစ်ဘေး ဒဏ်ကြောင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြမည့်သူများကို အဘယ်ကြောင့် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ တစ်ဆင့် အခြားနိုင်ငံများသို့ ပို့ဆောင်ခြင်းမပြုဘဲ တောင်များရှိရာဆီသို့ ပို့ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပိုဆိုးသည်မှာ အကယ်၍ စစ်ဘေးဒဏ် ပိုမို ဆိုးရွားလာပါက တောင်ကြီးမှတစ်ဆင့် မည်သည့်ဒေသသို့ ပြေးကြရမည်ကို မသိနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မရင်ထဲတွင် ထိုသို့ ပြေးရမည့် အခြေအနေမှာ အချိန်မရွေး ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်ဟု စိုးထိတ်နေခဲ့သည်။

ဘဝက ပုံမှန်အတိုင်း လည်ပတ်နေခဲ့သည်။ ဥရောပ တိုက်သားများ ရှိရာ တောင်ကြီးတွင် ကောက်တေးပါတီများ၊ ကပွဲများမှာ တောင်ကြီးကလပ် တွင် ကျင်းပမြဲ ကျင်းပနေကြ၏။ ကျွန်မက အရာရှိကတော်များအား ကြက်ခြေနီသင်တန်းတစ်ရပ် စည်းရုံးသင်ကြားပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်နည်း၊ ဆေးသေတ္တာများ စုစည်းနည်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။ အချို့က ယာယီတပ်မတော်ဆေးရုံ ဖွင့်လှစ်ထားသည့် ရှမ်းအကြီးအကဲများ၏ ကျောင်းသို့ သွားရောက်ကာ ဒဏ်ရာရစစ်သည်များကို နှစ်သိမ့်စကားဆိုကြ သည်။ ထိုစစ်သည်တို့မှာ ရန်ကုန်သို့ ဂျပန်များ ဝင်ရောက်လာခြင်းကို ခုခံကာကွယ်ရာမှ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်မမှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် ပတ်သက်၍ အပြင် လောကနှင့် ထိစပ်နိုင်ရန် အချိန်အနည်းငယ်သာ ရှိခဲ့သည်။ ဆေးရုံတွင်သာ အချိန်ပြည့် ရှိနေရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ငှက်ဖျားရောဂါ၊ ဝမ်းရောဂါများ ထူပြောနေသည့်အပြင် ဒဏ်ရာရရှိသူများ၊ သားသမီးမွေးဖွားမည့် မီးနေသည် များကို ပြုစုကုသပေးနေရသည့်အပြင် အူအတက်ပေါက်သည့် ဝေဒနာရှင်များ၊ ဒဏ်ရာကြောင့် ခြေဖြတ်လက်ဖြတ် ရမည့်သူများလည်း ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ဆေးရုံမှာ ဝန်ထမ်းနည်းပါးသော်လည်း လူနာများပြားလှပါသည်။ စစ်ဖြစ်စမှာ ပင် ကျွန်မတို့ဆေးရုံမှ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သည့် ကာနယ်လ်တက်ဒ်ကင် စတန်မှာ တပ်မတော်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံရသည်။ သူ့နေရာတွင် အင်္ဂလိပ်-ဗမာကပြားတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဆရာဝန်တစ်ဦး

ကို အစားထိုးခန့်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူမှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာပြီ ဖြစ်ပြီး အငြိမ်းစားယူရမည့်အရွယ် ဖြစ်နေသည်။ သူနာပြုအနေဖြင့် ရှမ်းအမျိုးသမီး ၆ ဦးသာရှိသည်။ သူတို့မှာ အမေရိကန်သာသနာပြု ဆရာဝန် တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဒေါက်တာဂေါ်ဒန်ဆီးဂရေဗ်က လေ့ကျင့်သင်ကြား ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့အပြင် အထွေထွေအလုပ်သမား ၄ ဦးနှင့် ရှမ်းအမျိုးသား ဆရာဝန်အချို့ ရှိသည်။

ကျွန်မတို့မှာ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင် လာသည့် လူနာများလည်း ရောက်ရှိလာရာ သူတို့ကို ကျွန်မတို့ ရရှိထားသည့် ကိုယ်ပိုင်အခန်းများမှာပင် ထားရှိပြုစု ပေးကြရသည်။ စစ်ပြေးလာသည့် လူဖြူအမျိုးသမီးအချို့တွင် အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာများ ဝတ်ဆင်လာကြ သည့်အပြင် သူတို့အင်္ကျီအောက်ပိုင်း၌ အိတ်များချုပ်ကာ ငွေများ ထည့်ယူလာ ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ အပြုအမူများကို တွေ့ရသည့်အခါ ကျွန်မ စိတ်တိုမိ၏။ ယခု ပြန်စဉ်း စားကြည့်သောအခါ ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် လိုအပ်သည်ထက် ပိုမို အလုပ်လုပ်နေရခြင်းကြောင့် အလိုလို စိတ်တိုနေ ခြင်းဖြစ်မည်ဟု သုံးသပ်မိပါသည်။ လက်ဝတ်ရတနာများနှင့် ငွေတို့မှာ လူ၏ အသက်ကို ဝယ်ယူနိုင်သည့် အစွမ်းရှိပါသလားဟု တွေးမိခြင်းကြောင့် ထိုစဉ်က စိတ်တိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ယခုကဲ့သို့ စိတ်တိုခြင်းမှာ ၁၉၁၉ ခုနှစ်က ဖြစ်ပွားခဲ့သော စပိန်တုပ်ကွေးတွင် ပါဝင်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် အကျိုးဆက်အနေဖြင့် စိတ်တိုခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မအဖေက ကျွန်မအတွက် ဖြေတွေး၊တွေးပေးပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မမှာ စပိန်တုပ်ကွေးဖြင့် မသေရုံတမည်သာ ကျန်ရစ်သည်ဟု အဖေက ပြောပြပါသည်။

ကျွန်မ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော စိတ်ပျက်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်တို့မှာ ပညာမတတ် သည့်သူများကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်များ ရှိသကဲ့သို့ ပညာတတ်ပါလျက် နားလည်မှု မပေးနိုင်သည့်သူများ ကြောင့်လည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့သည် စနစ်၏ သားကောင်များ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ယင်းကဲ့သို့ ပြုမူခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ယခုအချိန်တွင် ကျွန်မ နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်ကမူ ပညာတတ်ပါလျက် အတန်းအစား ခွဲခြားကာ ဆက်ဆံတတ်သည့်သူတို့၏ အပြုအမူများကို ကျွန်မ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကြည်းခဲ့ရသည်။ အများစုမှာ

အိမ်ထောင်ကျသွားပင်လျှင် အိမ်ထောင်တာဝန်ဖြစ်သည့် ထမင်း၊ ဟင်းချက် ပြုတ်ရန် မဆိုထားနှင့် သားသမီးများအား ထိန်းကျောင်းရန်ပင် တာဝန်မယူကြ ပေ။ သူတို့၏ ခင်ပွန်းသည်များကလည်း ဇနီးများကို ရွှေပေါ်မြတင် ထားခဲ့ကြ သေးသည်။ ထိုကဲ့သို့သော လူဖြူအမျိုးသမီးများသည် တောင်ကြီးကလပ်၌ ဆုံဆည်းမိကြကာ သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ပေါင်းဖက်မိကြလေ သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ယနေ့ခေတ်တွင် အမျိုးသမီးများက နေသာသောနေ့များ၌ နေရောင်ခြည်တွင်ထွက်ကာ နေဆာလှုံကြသော်လည်း ထိုစဉ်ကမူ အမျိုးသမီး တို့သည် နေရောင်ခြည်တွင် လုံးဝထွက်ခြင်းမရှိဘဲ အရိပ်များ၌သာ ခိုလှုံနေ ကြသည်။ သူတို့၏ ဆင်စွယ်ရောင်အသားအရေတို့ ညိုမောင်းသွားမည်ကို အလွန် စိုးရိမ်ခဲ့ကြ၏။ အသားညိုခြင်းသည် အဆင့်အတန်းနိမ့်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် အသားညိုမှုကို စိုးရိမ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မသည် နေရောင်ခြည် ရရှိရန် အပြင်သို့ ထွက်နိုင်သည့်အချိန် မရခဲ့ပေ။ ထိုသို့ မထွက်နိုင်ခြင်းမှာ ထိုအမျိုးသမီးများကဲ့သို့ အသားညိုသွားမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။ မိဘနှစ်ပါးမှာ ဥရောပတိုက်သားများဖြစ်ကြပြီး အသားဖြူခြင်း၊ ညိုခြင်းကို အဆင့်အတန်းနှင့် ရောထွေး၍ ယုံကြည်မှု မရှိပါ။

ကျွန်မ၏ အသားအရေမှာ အချစ်ဝတ္ထုရေးဆရာများ အမျိုးသမီး တစ်ဦး၏ အသားအရေကို တင်စားရာ၌ ထည့်သွင်းဖွဲ့နွဲ့လေ့ရှိသော ပျားရည်အရောင် အသားအရေ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အင်္ဂလိပ်-ဗမာ ကပြား သို့မဟုတ် အင်္ဂလိပ်-အိန္ဒိယကပြားဟု တောင်ကြီး၌ သိရှိထားကြ သည်။ အသားအရေမှာ လူဖြူများကဲ့သို့ ဖြူဆွတ်ခြင်း မရှိသဖြင့် ကော်ဖီ တစ်ခွက်တွင် နွားနို့နက်ခွက် ရောသကဲ့သို့ မဖြူမညိုရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ မိခင်က စကော့ဖြစ်ပြီး ဖခင်မှာ ပေါ်တူဂီဖြစ်ခြင်းကြောင့် ယင်းသို့သော အသားအရေကို ပိုင်ဆိုင်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ‘ဗာစကိုဒဂါးမား’၊ ‘ရောဘတ်ဘန်းစ်’တို့ ကဲ့သို့ မူရင်းဇစ်မြစ်ကို ဖျောက်ဖျက်ကာ လူဖြူတစ်ဦးအဖြစ် ခံယူလိုစိတ် မရှိပါ။ မိဘနှစ်ပါး၏ ဇစ်မြစ်ကိုလည်း ဖုံးကွယ်ထားလိုစိတ် မရှိပါ။ ဤသို့ပြောရ ခြင်းမှာ ကျွန်မသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မြှင့်တင်ပြီး အခြားသူများအား

နှိမ့်ချလိုသဖြင့် ပြောခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ တစ်ဘက်မှကြည့်လျှင် ကျွန်မသည် ကပ္ပကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဥရောပတိုက်သားတစ်ဦးက မိန်းမချောတစ်ဦးနှင့် တွဲကနေသည်ကိုမြင်လျှင် ထိုသူနှင့် တွဲကရန်အတွက် ကပ္ပကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သွားရောက်မည့် အမျိုးသမီးအစားတွင် ကျွန်မ မပါဝင်ပါ။ ကျွန်မသည် အသားအရောင်ခွဲခြားသည့်သူများတွင် မပါဝင်သကဲ့သို့ တစ်ဘက်မှလည်း ခွဲခြားခြင်းကို ဆန့်ကျင်သည့်သူလည်း မဟုတ်ပေ။ အတွေ့အကြုံအရ အသားအရောင်၊ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားခြင်းသည် ဘဝတွင် အရေးမပါသည်ကို သိရှိနားလည်ခဲ့ပြီး ကျွန်မဘဝတွင် မေ့မရသော သင်ခန်းစာတစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူနာပြုလုပ်ငန်းသည် အနှိမ့်ချဆုံးသော အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းဖြစ်သည့်အပြင် အပြင်လောကနှင့် အဆက်ပြတ်ကာ ဆီးအိုး၊ နောက်ဖေးအိုးများနှင့်သာ နေ့စဉ် မိတ်ဆက်နေရသော လုပ်ငန်းလည်း ဖြစ်သည်။ အသားအရောင်ခွဲခြားခြင်းသည် ဘဝတွင် ဘာမျှ အရေးမပါသော ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး မည်သည့်အသားအရောင်အောက်တွင် မဆို တည်ရှိနေသောသွေးသည် အနီရောင်သာ ဖြစ်သည်မှာ သေချာလှပါသည်။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့သွေးသည် အပြာရောင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုငြားအံ့၊ ထိုသူသည် သေချာပေါက် သန့်ရှင်းသို့ သွားရတော့မည်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ပြောနိုင်ပါသည်။ အကယ်၍ သူနာပြုတစ်ဦး မဖြစ်လာဦးတော့ ကျွန်မသည် ဘာသာရေးအဆုံးအမအရ ကောင်းကင်ဘုံဆိုသည်မှာ အသားအရောင်မရွေး ရောက်ရှိရမည့်နေရာ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားသဖြင့် အသားအရောင် ခွဲခြားမှုကို လိုလားမည် မဟုတ်ပေ။ စာသင်ခန်းထဲတွင် မြင်ခဲ့ဖူးသည့် ကားချပ်တစ်ခုကလည်း ကျွန်မရင်တွင်း၌ စွဲထင်နေ သည်။ ထိုကားချပ်မှာ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးကို သူမလက်အောက်ခံ တိုင်းပြည်များမှ အသားအရောင် အမျိုးမျိုးရှိသော ကလေးငယ်များ ဝန်းရံထားသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့အိမ်တွင် အစေခံများရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဖခင်ဖြစ်သူက ကျွန်မတို့အနေနှင့် သူတို့အား တန်းတူညီမျှ မဆက်ဆံနိုင်သည့်တိုင် သူတို့သည် လူသားများဖြစ်သည်ကို အမြဲသတိထားရန် ဆုံးမထားပါသည်။ သူတို့အား မည်သည့်အခါမျှ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် မပြောရန်လည်း သွန်သင်ထားပါ

သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် အူရဒူစကား၊ ဗမာစကား နှင့် ဟိန္ဒူစကား စကားတို့ကို သွက်လက်စွာ ပြောနိုင်၏။ ဗမာပြည်သည် ကျွန်မ၏ မွေးရာ ဇာတိမြေဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မမှာ ဗမာတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အခြား သူများပြောသကဲ့သို့ ‘အမိမြေ’ဟု မပြောနိုင်သဖြင့် အင်္ဂလိပ် တို့၏ အမူအကျင့်ကို တိုင်းတစ်ပါးတွင် ကျင့်သုံးနေရသည်။

ဗမာလူမျိုးတို့တွင် စေတီပုထိုးဆိုသည်မှာ လေးစား မြတ်နိုးရာ ဖြစ်သကဲ့သို့ လူဖြူတို့အတွက်မှာလည်း ကလပ် ဆိုသည်မှာ အထွတ်အမြတ် ထားသော နေရာတစ်ခုဟု တင်စားလိုက တင်စားနိုင်ပါသည်။ ရန်သူများ သည် မြောက်ပိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း တောင်ကြီးမြို့တွင်ရှိသည့် လူဖြူတို့အတွက်မှာမူ အရေးစိုက်စရာ မဟုတ်သကဲ့ သို့ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများဝတ်ကာ ကလပ်တွင် အရက်များ ကို ပက်ကြီးပက်ငယ် သောက်၍ကောင်းနေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဝီစကီ၊ ဂျင်၊ ဘရန်နီ စသည့် အရက်ကောင်းမွန်သမျှ ရနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကလပ်တွင် ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်ရှိသောအခန်း သီးခြားရှိသကဲ့သို့ အမျိုးသားများအတွက် ဘီလိယက်ခန်း၊ အမျိုးသမီးများအတွက် ဘရစ်ချ်ကစားသည့်အခန်း၊ အစားကောင်းများ မှာယူစားသုံးနိုင်သည့်အခန်း၊ ရေကူးကန်နှင့် စနစ်တကျ ပြုစုပျိုးထောင်ထားသော မြက်ခင်းပြင်ပါသည့် တင်းနစ် ကစားကွင်းလည်း ရှိသည်။ ကလပ်သည် လူဖြူတို့အတွက် အပန်းဖြေစခန်းတစ်ခုဖြစ်သည် သာမက အတင်းအဖျင်း၊ သတင်းတို့ လဲလှယ်ရာနေရာလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအတွက်မူ ဤနေရာသည် အပန်းဖြေစခန်းတစ်ခုဆိုသည်ထက် စစ်ပြေး ခိုလှုံသူတို့ နားနေရာစခန်းတစ်ခုဆိုပါက ပို၍ မှန်မည်ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ကူးစက်လာချိန်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးကြသော လူတန်းစားမျိုးစုံ၊ ဘာသာပေါင်းစုံတို့သည် ကလပ်တွင် ခိုလှုံခဲ့ကြပြီးနောက် အသက်ပေါင်း များစွာ ဤကလပ်မှာပင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြရသည်။

တောင်ကြီးမြို့အနီးသို့ စစ်ဘေးရန် နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မတို့သည် အန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် နေထိုင်နိုင်ဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့တွင် သတင်းစာ ဆိုသည်မှာလည်း မရှိပေ။ ရေဒီယိုမှ ကြားရသည့် သတင်း အစအနအချို့ကိုပင် နားစွင့်နေကြရသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက

ရေဒီယိုမှ ရရှိသော သတင်းများကိုပင် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြား မည်စိုးသဖြင့် နားဆင်မည်ကို မနှစ်သက်ကြပေ။ အချို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များက လားရှိုးမြို့ သို့ ဦးတည်ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းခရီး၌ သောင်တင်နေကြ သူများက များပါသည်။ ဂျပန်များကလည်း တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက်ရှိမလာ သေးပေ။ ဆာဒေါ်မန်စမစ်သ် ခန့်မှန်းသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။

မတ်လတွင် ရန်ကုန်မြို့ကို ရန်သူလက်သို့ အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ ကြရသော်လည်း အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များက လက်ရှိအခြေအနေကို လက်မခံ နိုင်သေးဘဲ ငြင်းဆန်နေဆဲ ဖြစ်၏။ ထိုသူတို့သည် လူနာတစ်ဦး၏ ဝေဒနာကို သိနေပါလျက် လက်မခံနိုင်သော ဆရာဝန်နှင့်ပင် တူနေသေးတော့သည်။ ဧပြီလ ၁၀ ရက်နေ့ မနက်တွင်မူ အမှန်တရားကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင် လိုက်ကြလေပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်က မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သော ကာနယ်လ်ကင်စတန်က တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက်ရှိလာကာ ငါး လာဝယ်ခဲ့ သည်။ တောင်ကြီးတွင် ငါးများမှာ ပေါများလှပါသည်။ ကာနယ်လ်ကင် စတန်သည် တည်ငြိမ်အေးဆေးသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အရာရာကို ခေါင်းအေးအေး နှင့် ရင်ဆိုင်တတ်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ့ပြောစကားများကို ကျွန်မ ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြည့်မိသည်။ *သူတို့ မိတ္တီလာမှာ ငတ်နေကြပြီ။ ဂျပန်တွေက လည်း အရမ်းကို နီးနေပြီ။ မင်း အဖေ့အမေကို အချိန်ရှိတုန်းမှာ ဒီနေရာကနေ ခေါ်ထုတ်သွားပါ*ဟု ဆိုသည်။

သူ့သတိပေးချက်ကြောင့် ကျွန်မက အဖေအား အမေနှင့်အတူ အိန္ဒိယသို့ ရှောင်ခွာသွားရန် တောင်းပန်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်ကာလက အိန္ဒိယသို့ လေယာဉ်များ ပြေးဆွဲနေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ အဖေသည် ကျွန်မအမေထက် အသက် အနည်းငယ် ကြီးသော်လည်း အိမ်ထောင်သက်ရလာသည့်အခါတွင် အသက်ကွာခြားမှုဆိုသည်မှာ များစွာ အရေးမပါတော့ပေ။ သို့ရာတွင် အဖေမှာ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းလာသဖြင့် သူ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် အိုစာလာရှာသည်။ သို့သော် အဖေသည် သူကိုယ်တိုင် ပြုစုပျိုးထောင်ထားသော အိမ်နှင့်စိုက်ခင်း များကို မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မည်သို့ပင် အကြောင်းပြစေကာမူ တောင်ကြီးမြို့မှ မခွာဘူး ဟုဆိုသည်။ အဖေအား ကျိုးကြောင်းမျိုးစုံ ဖြောင်းဖြ

ပြောဆိုနေဆဲမှာပင် ဂျပန်တို့၏ လေယာဉ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်းပေါ်တွင် ဝဲနေပြီ ဖြစ်သည်။

ပထမနေ့ဖြစ်စဉ်များကို ကျွန်မ ယခုထက်ထိ ပြန်လည် တွေးတော၍ မရပါ။ ဆေးရုံပေါ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက် ခံရပြီးသည် နောက် ဆေးရုံဝင်းအတွင်းမှ ဆရာဝန်အိုကြီး ဒဃိဒေဝီနှင့် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဖန်ခွက်များကိုကိုင်ကာ အိတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သူ ဘာလုပ်နေသည် ဆိုသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သိရှိပုံ မရပေ။ ဆရာဝန်ကြီးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုကြောင့် ဘာလုပ်၍ဘာကိုင်ရမည်ကို သိတော့သည့်အခြေအနေတွင် မရှိတော့ပေ။ သူ့အား အားပေးစကားဆိုကာ တစ်နေရာတွင် ထားရှိရန်သာ လိုတော့သည်။ ဗုံးကြဲပြီး မကြာမီမှာပင် ဒဏ်ရာရသူများ ဆေးရုံသို့ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ရတတ်သမျှ ဝန်ထမ်းများနှင့် ရောက်ရှိလာသည့် လူနာများကို ပြုစုကုသမှုပေးနိုင်ရန် ကြိုးစားရတော့သည်။ အချို့ လူနာများမှာ ဆေးထည့်ရုံမျှ လိုအပ်သော်လည်း တချို့ လူနာများမှာ ချုပ်ပေးရန် လိုအပ်ပေသည်။ တစာစာ ငိုကြွေးနေသည့် ကလေးငယ်များအား နို့တိုက်ကျွေးရန် လိုအပ်ပြီး လူမြင်ကွင်းတွင် သေဆုံးနေသော ရုပ်အလောင်းများကိုလည်း ဖယ်ရှားကြရသည်။

ဆေးရုံတစ်ခုလုံး လူနာများဖြင့် ပြည့်လျှံနေပြီး တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းလင်းသွားစေရန် ဆောင်ရွက်နေဆဲမှာပင် သန့်ရှင်း ရေးအလုပ်သမားတစ်ဦးက ကျွန်မစကားကိုဆွဲကာ ‘ဆရာမကြီး မြန်မြန်လာပါ။ ဗုံးက အသံထွက်နေတယ်’ ဟုဆိုသောကြောင့် သူ့ပါးစပ်ကို ကျွန်မ လက်ဖြင့် အသာပိတ်ကာ သူ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ကျွန်မ လိုက်သွားခဲ့သည်။

ဆေးရုံဝင်းတစ်နေရာ၌ အခန်းတစ်ခန်းစာမျှ ကြီးမားလှသော ဗုံးတစ်လုံးသည် မြေပြင်သို့ ကျရောက်ခဲ့သော်လည်း မကွဲဘဲ ရှိနေ၏။ ထိုဗုံးမှာ ခွဲစိတ်ခန်းအနီးတွင် ရှိနေသည်။ ယနေ့အထိ ဗုံးတစ်လုံးမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံကို ကျွန်မ မကြားဖူးသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရုတ်တရက် ဗုံးကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားအား ဆေးရုံ၏ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်သော ဂျော့ဂါရပ်တီဆိုသူအား သွားခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

သူ ရောက်မလာသေးမီ ကာလအတွင်း ဗုံးပေါက်ကွဲသွားပါလျှင် တောင်ကြီး မြို့၌ ဆေးရုံဆိုသည်မှာ ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

စိတ်ညှိုးနွမ်းထားရသူပမာ ကျွန်မသည် မည်သည့်အချိန်တွင်မဆို ပေါက်ကွဲမည်ဖြစ်သော ဗုံးကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် အသိဝင်လာကာ ဗုံးအနီးမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ တောင်ကြီးမြို့ဆိုသည်မှာ ပေါက်ကွဲမှုများကြောင့် မှတ်မိနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။ ဗုံးအနီးမှ ခွာကာ လူနာများထံ ကျွန်မ ရောက်ရှိလာခဲ့သော်လည်း ဗုံးပြဿနာကို မည်သူ ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည်ဆိုသည်ကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေမိ၏။ သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမား ကျွန်မထံ ပြန်ရောက်လာချိန်၌ ဂျော့ချ်သည် အရေးပေါ် အလုပ်တစ်ခုလုပ် နေရသဖြင့် မလာအားသေးဟု ဆိုသည်။

ကျွန်မ ရုတ်တရက် ကျွန်မမိဘအိမ်တွင် တွေ့ခဲ့ဖူး သော မဂ္ဂင်းတစ်စောင်ကို သတိရလိုက်မိသည်။ ကျွန်မ အဖေသည် လစဉ် Scientific American မဂ္ဂဇင်းကို ဝယ်ယူ ဖတ်ရှုလေ့ရှိသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ဗုံးများနှင့်ပတ်သက်၍ အကြောင်းအရာ အချို့ကို ဖော်ပြထားတတ်ပြီး ဗုံးတစ်လုံး မပေါက်ကွဲစေရန် စနက်တံအား မည်သို့ဖြုတ်ရမည်ကို ဖော်ပြသည့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ပါဝင်ကြောင်း ကျွန်မ သတိရလိုက်သည်။ ထိုဆောင်းပါးကို ဖတ်ရစဉ်က ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် မလိုအပ်ဘဲ အပိုစာမျက်နှာ ဖြုန်းတီးသည်ဟု ထင်ခဲ့မိဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဆောင်းပါးသည် ယခု အခါ၌ ကျွန်မအတွက် အတိအကျ အသုံးဝင်နေခဲ့ပေပြီ။ သန့်ရှင်းရေးအလုပ် သမားအား မဂ္ဂဇင်းရှိမည့်နေရာ အတိအကျပြောပြပြီး အိမ်သို့ တစ်ခေါက်ခိုင်း လိုက်ပြန်ပါသည်။

သူ့လက်ထဲ၌ ပါလာသည့် မဂ္ဂဇင်းပါ ဆောင်းပါး၌ ဖော်ပြားသည့် ပုံများကို ကျွန်မ သေသေချာချာ လေ့လာပါသည်။ အသေးစိတ်ဖော်ပြထား သဖြင့် ကျွန်မ လေ့လာရသည်မှာလည်း လွယ်ကူရှင်းလင်းလှပါသည်။ နာရီဝက်ခန့် အတွင်းမှာပင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည်ကို သဘောပေါက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် စက်ပစ္စည်းတချို့ထားရှိရာ စတိုခန်းသို့ သွားရောက်ပြီး ကျွန်မ အတွက် လိုအပ်မည့်ပစ္စည်းကိရိယာ တချို့ ရှာဖွေယူငင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်အထိ ဆေးရုံရှိ လူများတို့မှာ လူနာများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြပြီး

ခွဲစိတ်ခန်း အနီး၌ ရောက်ရှိနေသော သေမင်းတမန် ဗုံးအကြောင်းကို မည်သူမျှ မရိပ်စားမိကြသေးပေ။ ကျွန်မကလည်း မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ဟပြောကြားခြင်း မပြုဘဲ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အေးဆေးရန်သာ ထားရှိလိုက်သည်။ ဗုံးအနီးသို့ ကျွန်မ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ဂေါ်ရခါး အဘိုးအိုတစ်ဦးက ကျွန်မ အား အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေပြီး ‘ဗုံးပေါက်သွားရင် ဆရာမကြီး တစ်စစီဖြစ် သွားလိမ့်မယ်’ဟု ဆိုသည်။ သူ့ မှတ်ချက်စကားကို ကျွန်မ ကရုမထား အားပါ။ ‘ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ မပြောနဲ့။ ဒီအနားဝန်း ကျင်က မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေကိုသာ အတတ်နိုင်ဆုံး ဝေးတဲ့နေရာ ရောက်အောင် ရှင်ခေါ်သွားပေးပါ’ဟုသာ ဆိုလိုက်နိုင်သည်။

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ ရွဲနစ်ကာ လက်များမှာလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။ ဂွတစ်ချောင်း ကိုကိုင်လိုက်ပြီး ဗုံးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ စနက်တံဟု ယူဆရသည့်နေရာကို ကျွန်မ စတင်ဖြုတ်ပါ တော့သည်။ ဂွနှင့် ဗုံးတို့ တဆတ်ဆတ် ရိုက်ခတ်နေသံကပင်လျှင် ဗုံးကို ယခုပင် ပေါက်ကွဲစေတော့မည်လားဟု ကျွန်မ စိုးထိတ်မိပါသည်။ ဆေးရုံ တွင်းမှ လူနာများ၏ အော်ဟစ်ညည်းညူသံများ၊ ကလေးငယ်တို့၏ ငိုကြွေးသံ များ ကျွန်မနားတွင် လျှံနေသည်။ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားသည့် ဗုံးပေါက်ကွဲသံ ကိုမူ မကြားရသေးပေ။ စိတ်ထင် ကျွန်မ ကြိုးစားနေသည်မှာ နှစ်နာရီခန့် ကြာသွားချိန်၌ ကျွန်မရှိရာသို့ ဂျော့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ‘မပေါက်ကွဲသေးတဲ့ ဗုံးတစ်လုံးကို မင်းဖြုတ် နေတယ်ဆိုတာ ကြားပါတယ် ဟယ်လင်။ ကိုင်း... အခု တို့နှစ်ယောက် ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့’ဟု သူက ဆိုလာသည်။ ‘ကျွန်မ စနက်တံ ဖြုတ်နေတာ ဂျော့၊ ရော့... ဆက်လုပ်တော့’ဟု ဆိုကာ သူ့အား လက်လွှဲပေးလိုက်သည်။

သူက ဗုံးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ သေသေချာချာ လေ့လာလိုက်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းများ နားနှစ်ဖက်ကို တက်ချိတ်လောက်အောင် ပြုံးလိုက်၏။ ‘ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး ဟယ်လင်၊ ဘာမှလုပ်မနေနဲ့’ဟု ဆိုလာ၏။ သူ့စကားကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ပေ။ ကျွန်မ ကြိုးစားမှုကြောင့် ဗုံးမှာ ပေါက်ကွဲမည့်အခြေအနေမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်လား၊ သို့တည်းမဟုတ် အစကတည်းက အန္တရာယ်မရှိသည်ဆိုသည်လားကိုလည်း ကျွန်မ မမေးမိ

တော့ပေ။ ပေါက်ကွဲတော့မည့် ဗုံးတစ်လုံး အန္တရာယ်မှ ကယ်တင်လိုက် နိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ခံယူလိုက်ပါသည်။ ထိုဗုံးသည် ဆေးရုံဝင်းအတွင်း၌ အချိန် တော်တော်ကြာကြာ နေရာယူနေခဲ့ပေသည်။

ဗုံးကြဲခံရပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် တောင်ကြီးမြို့၏ အထင်ကရ လမ်းဖြစ်သော မြို့လယ်လမ်းတစ်လမ်းသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။ ထိုလမ်းတွင် အိန္ဒိယပစ္စည်းများ ရောင်းချသော ဆိုင်များ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရှိသကဲ့သို့ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောင်းချသည့်ဆိုင်များလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ချိန်က ဘီစကစ်၊ လက်ဖက်ရည် အစရှိသည့် စားဖွယ်ရာတို့ ရောင်းချသည့်ဆိုင်တို့မှာ ယခု ပြာပုံအတိ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ The Cycle Mart အမည်ရှိ ဆိုင်မှာ သကြားလုံးမှအစ ရှူးဖိနပ်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ ဓာတ်ခဲ စသဖြင့် လိုချင်သမျှ ရခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင် အစအနပင် ရှာ၍မရတော့ပေ။ ရုပ်ရှင်ကား များ ရုံတင်ပြသခဲ့သော ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ပြာပုံဖြစ်နေပြီ။ လမ်းဘေးတွင်လည်း သေဆုံးနေ ကြသည့် ရုပ်အလောင်းတို့မှာ ကြည့်ရက်စရာပင် မရှိတော့ပေ။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသော လူအများသည် လားရှိုးသို့ ထွက်ပြေးကြ ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ တစ်ရပ်တကျေးမှ ပစ္စည်းများ သယ်ဆောင်ကာ စစ်ပြေးလာကြသော လူတို့မှာလည်း ပါလာသမျှ ပစ္စည်းများကို စွန့်ပစ်ထား ရစ်ခဲ့ကြကာ အသက်ဘေးလွတ်ရန်ကိုသာ ကြိုးစားကြတော့သည်။ စွန့် ပစ်ထားခဲ့ကြသည်များတွင် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များဖြစ်သော ခွေးများ၊ ကြောင်များ၊ ကြက်တူရွေးများနှင့် ငန်းများပင် ပါဝင်သေးသည်။

မိခင်ဖြစ်သူကို ဘေးကင်းရာသို့ အမြန်ပို့ဆောင်ရန် လိုအပ်လာပြီဟု ကျွန်မ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကမူ သူချစ်သော တောင်ကြီး မြို့မှာပင် မခွဲမခွာနေရစ်မည်ဟု ဆို၏။ ဖခင်ဖြစ်သူအား မည်သည့်နည်းနှင့် ဆွဲဆောင်စေကာမူ ရနိုင်မည်မဟုတ်သည်ကို ကျွန်မ သဘောပေါက်မိ သည်။ မိခင်နှင့် ဖခင်ကို တစ်နေရာစီ ထားရှိခြင်းအားဖြင့် အကယ်၍ ဂျပန်တို့ လာရောက်ဖမ်းဆီးပါက တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် လွတ်မြောက်နိုင် သေးသည်။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ အသားအရေ ဖြူဆွတ်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူမှာမူ အသားညိုသူ ဖြစ်သည်။

ထိုညတွင် ဒေသခံဆရာဝန်များသည် အရှက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့်

ဆေးရုံနှင့် သက်ဆိုင်သည့် သော့တွဲများကို ကျွန်မထံ အပ်နှံကာ သူတို့ မနေရဲတော့ကြောင်း၊ ဘေးကင်းမည့်နေရာသို့ ပြေးကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုလာသည်။ ကျွန်မ သူတို့အား အပြစ်မတင်လိုပါ။ အသတ်ခံရမည့်ဘေးကို ရှောင်ပြေးလိုကြမည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ လက်အောက် မှ ရှမ်းသူနာပြုဆရာမ လေးဦးတို့မှာလည်း ထွက်မပြေးပါက ရန်သူတို့သည် သူတို့အား အဓမ္မကျင့်ကြံကြပြီးနောက် သတ်ဖြတ်ပစ်ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အား ထွက်မပြေးပါနှင့်ဟု မဆိုရက်သကဲ့သို့ ဆက်လက် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပါကလည်း ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ကျွန်မ ကာကွယ်ပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ တာဝန်ကျသော ဥရောပတိုက်သား များပင်လျှင် တာဝန်ကို စွန့်ခွာကာ အသက်ဘေးအန္တရာယ်အတွက် ရှောင်ခွာ သွားကြပြီဖြစ်သည်။

တိုက်ခိုက်ခံရသည့်အချိန်၌ တောင်ကြီးမြို့တွင် မော်တော်ကား သုံးစီးသာ ရှိပါသည်။ တစ်စီးမှာ ကျွန်မ ဖခင်ပိုင်သော ဒေါ်ဂျီ အမျိုးအစား ကားတစ်စီးဖြစ်ပြီး ဆေးရုံအတွက် လိုအပ်ပါက လူနာတင်ယာဉ်အဖြစ် သုံးနိုင်သကဲ့သို့ ပြင်ပလူနာများအတွက် အငှားယာဉ်အဖြစ်လည်း သုံးနိုင်ပါ သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မအတွက် အသုံးဝင်လှသော ထိုကားမှာ စစ်တပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးက သိမ်းယူသွားပြီး လားရှိုးသို့ထွက်ပြေးရာ၌ သူပိုင်ပစ္စည်းများ ကို တင်ဆောင်ကာ ယူဆောင်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် အခြား ကျန်းမာသူတို့ တောင်ကြီးမြို့မှ ခွာရန်မှာ ခြေလျင်သာ ဖြစ်တော့သည်။

အချိန်များမှာ လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးလျက်ရှိပြီး တောင်ကြီးမြို့ပေါ်၌ လူအနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်။ လေယာဉ်များ အချိန်မရွေး ရောက်ရှိလာ နိုင်ပြီး ဗုံးကြဲနိုင်သည်ကို ကျွန်မသိပါသည်။ မိတ်ဆွေများ ဝိုင်းဝန်းရှာ ဖွေပေးသဖြင့် လော်ရီကားအိုတစ်စီးကို ရရှိလာခဲ့သည်။ ကားမှာ အတော်ပင် ချို့ယွင်းလျက်ရှိသော်လည်း ဆရာဝန် တစ်ယောက်က ကားပြင်တတ်သဖြင့် ထိုကားအိုကြီးမှာ မောင်း၍ရနိုင်သောအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ တစ်မြို့လုံး ပိုက်စိပ်တိုက်ကာ ရှာဖွေလိုက်ရာ တာယာအချို့၊ ဘတ္တရီနှင့် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သော ဓာတ်ဆီကို ရရှိလာခဲ့သည်။ ကား၏ ကြမ်းခင်းမှာ ကော်ဇောဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်မအတွက် အရေးပေါ်လိုအပ်ပါက ထိုကြမ်းပေါ်

တွင် အရေးပေါ် ခွဲစိတ်မှုကို ပြုလုပ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ကျန်ရစ်သူများထဲတွင် ဆရာဝန်များလည်း ပါဝင်လာကြသဖြင့် အရေးပေါ်လျှင် ဆောင်ရွက်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ယာဉ်မောင်းဖြစ်သူ အား လားရှိုးမြို့ရှိ ကျွန်မ၏ ညီမဖြစ်သူထံ ယခု လူများအား ပို့ဆောင်ပေးရန် ပြောဆိုရ၏။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ ကျွန်မကို သူနှင့်အတူ လိုက်ပါလိမ့်မည်ဟု အထင်ရှိနေခဲ့၏။ ‘ဟယ်လင်ရယ် သမီး အမေနဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ’ဟု တစာစာ ဆိုနေခဲ့သည်။ ကျွန်မက ဖခင်နေကောင်းလျှင် လားရှိုးသို့ လိုက်လာခဲ့ မည်ဟု နှစ်သိမ့်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဖခင်သည် သူ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သော နေအိမ်မှ ခွာလိမ့်မည်မဟုတ်သည် ဆိုသည်ကို ကျွန်မ သဘောပေါက်ခဲ့ပါ သည်။

မနိုင်ဝန် ပစ္စည်းပစ္စယများနှင့် တဂျိုးဂျိုး တဂျိုင်းဂျိုင်းမြည်ကာ လော်ရီကားအိုကြီး ထွက်ခွာသွားချိန်တွင် အမေသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပါသွားရှာသည်။ နောက်ထပ် သုံးနှစ်ခွဲလုံးလုံး အမေနှင့်ကျွန်မ ပြန်လည် ဆုံစည်းခွင့် မရခဲ့ပါ။ ကားအိုကြီး ထွက်ခွာသွားရာသို့ လမ်းပေါ်တွင် ရပ်ကာ မျက်စိတဆုံး ကျွန်မ ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

ကျွန်မ တာဝန်ရှိရာ ဆေးရုံသို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံအဝင် အဝတွင် ကျွန်မကို ဆီးကြိုနေသည်မှာ မစိန်ဖြစ်၏။ မစိန်ကို ကျွန်မက အယ်နီဟု ခေါ်ပြီး ရမ်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူမ ဝတ်ဆင်ထားသော အဖြူရောင်အင်္ကျီမှာ သွေးများစွန်းပေနေပြီး ထဘီတွင်လည်း သွေးများ ဟိုတစ်စဒီတစ်စ ရှိနေ၏။ ကျွန်မစိတ်က အမေနှင့်အတူ လားရှိုးသို့ ပါသွားခဲ့ သော်လည်း မှန်ကွဲများမှတစ်ဆင့် ကျွန်မ ကြားလိုက်ရသော လူနာများ၏ ညည်းညူသံများက ကျွန်မအား ပစ္စုပ္ပန်ကာလဆီသို့ ပြန်လည် ဆွဲခေါ်လိုက် သည်။

ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ ဂျပန်တို့သည် တောင်ကြီးမြို့အား အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

အယ်နီနှင့် ကျွန်မသည် ဆေးရုံအတွင်း၌ အိပ်ပျော်ရင်းက ထ,လမ်း လျှောက်သူများသကဲ့သို့ အလုပ်ကို လုပ်နေကြ ရသည်။ ဒဏ်ရာရရှိသူများကို ကျွန်မတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားစောင့်ရှောက်ကြသည်။ သို့ရာတွင်

ဒဏ်ရာရသူများ မှာ လျော့ပါးသွားခြင်း မရှိဘဲ တစ်စထက်တစ်စ တိုးပွား၍ သာ လာခဲ့သည်။ ဆေးပစ္စည်းများမှာလည်း တစ်စထက်တစ်စ နည်းပါးလာခဲ့ ရာ မော်ဖိန်းဆိုသည်မှာ နာကျင်လွန်းသဖြင့် အော်ဟစ်နေသောသူများ အတွက်သာ သုံးနိုင်တော့သည်။ သာမန် ဆေးရုံတစ်ရုံ၏ သန့်ရှင်းမှုမျိုးကို ကျွန်မတို့ မဆောင်ရွက်နိုင်သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အဆောင်များထဲတွင် သွေးများ ပေကျံနေသည်ကိုသာ ဆေးကြောနိုင်တော့သည်။

မကြာမီပင် လူနာများအား လာရောက်သယ်ဆောင်မည့် မော်တော်ယာဉ်တန်း ရောက်လာမည်ဟု သတင်းစကား ကြားရသည်။ ကျွန်မလည်း လူနာများနှင့်အတူ လိုက်ပါရမည် ဟုဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ထိုယာဉ်တန်းမှာ ရောက်မလာခဲ့ပေ။ ကျွန်မတို့မှာ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းရင်း မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စောင့်စားနေခဲ့ကြရသည်။ လူနာများအား ပြုစုစောင့်ရှောက်နေရသဖြင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်၏ လုံခြုံရေးကို သတိပင် မရခဲ့ပေ။

သတိ၊ ဝီရိယထားကာ ရနိုင်သမျှ ပစ္စည်းများကို စုဆောင်းပြီး ဆေးရုံတွင်ရှိနေသူများအား ဝေငှပေးရသည်။ စုထားသည့်ပစ္စည်းများအား လူယက်ယူငင်ခြင်း မခံရစေရန်လည်း သတိထားရသေးသည်။ သို့သော် သတိ၊ ဝီရိယ ထားသည့်ကြားမှာပင် တောကြောင်တို့ လက်ခမောင်းခတ် ကာ ကျွန်မထံမှ ငွေနှင့်ပစ္စည်းများကို လုယက်သွားကြသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းသုံး ပစ္စည်းတို့မှာမူ တောင်းတစ်လုံးတွင်ထည့်ကာ မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံ ထားခဲ့သဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။

အိပ်ရေးမဝသဖြင့် ကျွန်မ၏ လှုပ်ရှားမှုတို့မှာ စက်ရုပ် တစ်ရုပ်သ ဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အယ်နီသာ မရှိလျှင် ကျွန်မ ဤမျှ စွမ်းဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ တကယ်တမ်းဆိုလျှင် အယ်နီ၌ ခင်ပွန်းသည်နှင့် သားငယ်တို့ ရှိသော်လည်း ကျွန်မ အပေါ်တွင် ဂရုထားကာ စောင့်ရှောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ နေ့ခင်းပိုင်းများတွင် ရှင်သန်နေဆဲ လူနာတို့အတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည် များကို လုပ်ပေးပြီး ညပိုင်းတွင်မူ ကွယ်လွန် သူတို့၏ ရုပ်အလောင်းများကို မြှုပ်နှံခြင်းဖြင့် ရောဂါကူးစက်ပြန့်ပွားမှုကို တားဆီးရသေးသည်။

ထိုစဉ်ကာလက ကျွန်မအတွက် နေ့နှင့်ညတို့မှာ ရပ်တန့်နေသကဲ့သို့

ပင် ဖြစ်သည်။ ၂၄ နာရီပတ်လုံး ဆေးရုံတွင် လည်ပတ်လှုပ်ရှားနေရသည်။ အကယ်၍ ကျွန်မသည် သူနာပြုအုပ်သာ မဟုတ်ပါက ကျွန်မအထက် သူနာပြုအုပ်က ကျွန်မ လုပ်ကိုင်နေသည်များကို ပြစ်တင်ကောင်းပြစ် တင်ပေ လိမ့်မည်။ လူနာများကို ပြုစုနေရသဖြင့် စာရွက်စာတမ်းများဖြင့် မှတ်တမ်းတင် ရမည်များကို မရေးမှတ်နိုင်ပေ။ လူနာတစ်ဦးချင်းစီ၏ တိုးတက်မှုဆိုသည်ကို လည်း သာမန်အားဖြင့်သာ မှတ်တမ်းတင်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ မနိုင်ဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရသဖြင့် နေ့နှင့်ညမှာ ကျွန်မနှင့် သူနာပြု လေးဦးတို့အတွက် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။ အိပ်ချိန် ပုံမှန်မရှိ၊ အလုပ်အားလပ်ချိန်များတွင် ခဏ မှေးစက်ရသည်။ သို့ရာတွင် အိပ်ရေးဝ၊ သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့မှာ အားအင်ကုန်ခမ်းနေကြပေပြီ။

ထိုကာလများနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မ မှတ်ဉာဏ်တွင် မှုန်ရီဝိုးတဝါး သာ ရှိတော့သည်။ မမှတ်မိချင်တော့သဖြင့် မေ့ထားခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ် နိုင်ပါသည်။ မိတ်ဆွေများက ထိုကာလများအကြောင်း မေးမြန်းသည့်အခါ ကျွန်မသည် ဘာမျှမမှတ်မိဟုဆိုတိုင်း ပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်းခံရသည်။ အမှန်စင် စစ်တွင် ပျော်စရာတစ်စက်မျှ မရှိခဲ့သော ထိုကာလကို ကျွန်မမှတ်ဉာဏ် အတွင်းမှ ဖျောက်ထားလိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မသိစိတ်ဖြင့် ကျွန်မသည် အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို အသေးစိတ် မှတ်မိနေခဲ့သည်။ ပြန်ပြောင်းပြော ပြရမည်မှာ ထိခိုက်နာကျင်လွန်းလှပါသည်။ ပြန်စဉ်းစားတိုင်း အဖြစ်အပျက်တို့ သည် တရေးရေး ပြန်လည်မြင်ယောင်လာပြီး Jig-saw ပုံများ ဆက်သကဲ့သို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကွင်းဆက်နဲ့ပေါ်လာသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ ပြီဖြစ်သော် လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်တို့ကို စဉ်းစားမိတိုင်း ကျွန်မ မျက်ရည်ကျမိပါသည်။

ဂျပန်တို့ တိုက်ပွဲဆင်လာရာတွင် စစ်ဆေးရုံကို အဓိကထားကာ ဗုံးကြဲကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်များမှ ပဲ့တင်သံများသည် မမြင်ရ သည့် သေနတ်များမှ ကျည်ထွက်သည့်အသံများကဲ့သို့ ကြားနေရ၏။ ဆေးရုံ နှင့် တစ်မိုင်ခန့်ကွာဝေးသောနေရာမှ ကျည်များ လာနေသည်ကို ကျွန်မ နားထဲတွင် ကြားနေရပါသည်။ ထိုစဉ်တွင် သူစိမ်းတစ်ဦးက ကျွန်မရှိနေသည့် ဆေးရုံခန်းအတွင်း ရောက်ရှိလာကာ 'မြန်မြန်လာပါ၊ စစ်သားတွေ သေတော့မယ်' ဟု အော်ဟစ်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မမှာ လူနာများ

နှင့် အလုပ်ရှုပ် နေချိန်ဖြစ်သဖြင့် စစ်ဆေးရုံသို့ ရက်အနည်းငယ် မရောက် ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ထိုသူက စစ်ဆေးရုံကို ရည်ရွယ်ကာ လာရောက်ခေါ်ငင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ စိတ်ထင်တွင် စစ်ဆေးရုံမှ လူနာများကို ဘေးကင်းရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးဖြစ်သဖြင့် လူနာမရှိတော့ဟု ထင်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် လာခေါ်သူမှာ မရှိတော့ပေ။ စစ်ဆေးရုံသို့ ကျွန်မ သွားကြည့်ရန်တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆလိုက်သည်။

စစ်ဆေးရုံရှိရာသို့ ကျွန်မ အပြေးအလွှား သွားခဲ့၏။ စစ်ဆေးရုံမှာ ဒါဘာဟောလ်အနီးတွင် ရှိနေပြီး ရောက်သွား ချိန်၌ မည်သို့တွေ့ရမည်ကို ကျွန်မ မတွေးဝံ့ခဲ့ပါ။ ဆေးရုံဝင်ပေါက်သို့ ကျွန်မ ဝင်လိုက်ချိန်တွင် ကျည်ဆံ များ ဖြတ်သန်းသွားနေသည်ကို ကြားနေရ၏။ ဆေးရုံထဲသို့ ကျွန်မ ဝင်လိုက် ချိန်၌ ကယ်ပါ၊ ယူပါ တစစာ အော်နေကြသည့် လူနာများကို တွေ့လိုက်ရ ၏။ လူနာအတော်များများမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာရရှိထားသူများ ဖြစ်သည်။ တရုတ်စစ်သားတစ်ဦးမှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် သူ့ခုတင်ပေါ် တွင် ဝပ်နေကာ ပါးစပ်မှတောင်စဉ်ရေမရ အော်ဟစ်နေသည်။ ခြေပြတ်၊ လက်ပြတ်သူများသာမက ကျောတွင် ဒဏ်ရာရရှိထားသူများ၊ ကျည်သင့်နေ သူများ အများအပြားကို တွေ့ရသည်။ စစ်သားအတော်များများမှာ ဆောက်တည်ရာမရ ငိုကြွေးနေကြသည်။ အိန္ဒိယစစ်သားတစ်ဦးက အင်္ဂလိပ် စကားကောင်းကောင်းပြောနိုင်ပြီး ကျွန်မအား သူတို့အားလုံး အစာမစားရ သည်မှာ ၂ ရက်ရှိပြီဟု ဆို၏။ ကျွန်မက ကူညီနိုင်မည့်သူတစ်ဦးဦး ရှိမလား ဟု မျက်စိဖြင့် လှည့်ပတ်ရှာဖွေလိုက်သည့်အခါ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ ဤပုံဖြင့်ဆိုပါက စစ်သားအများစုတို့သည် သူတို့အိပ်ရာထဲတွင် မကြာခင် သေဆုံးကြတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဂျပန် တို့မှာ လက်ဖြောင့်လှသဖြင့် ဆေးရုံ အဆောက်အဦမှာလည်း ကျွန်မမျက်စိရှေ့မှောက်တွင်ပင် ပြိုကျပျက်စီး တော့မည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်မှုမှာ သေးသေးကွေးကွေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် အစားကောင်းကောင်း မစားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် အင်အားချို့တဲ့ကာ ခွေနှမ်းနေပြီဖြစ်၏။ ခူးများမှာလည်း မခိုင်လှတော့ပေ။ ကျွန်မ ရှိသမျှ အင်အားဖြင့် ဤအခန်းတွင်းမှ လူနာများအား ကယ်ထုတ်ရန်

ဆိုသည်မှာ တွေးပင်မတွေးဝံ့သည့် အခြေအနေ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် “စိတ်မပူကြပါနဲ့၊ ကျွန်မ ရှင်တို့အားလုံးကို ဒီနေရာ ကနေ ကယ်ထုတ်သွားမယ်။ ရှင်တို့က ကျွန်မကို ကူညီကြပါ”ဟု ပြောလိုက်မိသည်။ ကျွန်မကိုယ်မှ ထွက်လာသည့်အသံသည် ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်အဝရှိနေသည်ကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ လူနာ အများစုမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာရရှိထားသူများ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့အားလုံးကို မည်သို့မည်ပုံ ကယ်ထုတ်ရမည် ဆိုသည်ကို ကျွန်မ မတွေးတတ်သေးပေ။ လူနာများထဲတွင် အရပ်ခြောက်ပေကျော်မြင့်ပြီး ကိုယ်အလေးချိန်အားဖြင့် ၁၂ စတုရန်း ရှိမည်ဟု ယူဆရသော ပထန်တစ်ဦးကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်မကို သူက ကြည့်လိုက်ပြီး “ခင်ဗျား က ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုကယ်ထုတ်မှာလဲ”ဟု မေးသည်။ ကျွန်မက စိတ်မပူရန်နှင့် ကျွန်မ ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ကယ်တင်ပါမည်ဟု ဆိုလိုက်ရသည်။

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ဒဏ်ရာအပြင်းထန်ဆုံး လူနာများကို အရင် ကယ်ထုတ်ရမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထို ပထန်မှာ ဒဏ်ရာအပြင်းထန် ဆုံးဖြစ်သဖြင့် သူ့ကို အရင်ကယ်ထုတ်သွားရန် စဉ်းစားလိုက်၏။ သူ ခုတင်စွန်းတွင် ကျွန်မထိုင်ကာ သူ့ကို ကြိုးစားထိုင်စေပြီး ကျွန်မပခုံးကို သိုင်းဖက်ခိုင်းလိုက်၏။ သူကလည်း ကြိုးစားကာ ကျွန်မ ပခုံးကို သိုင်းဖက်တွယ်ထားသည်။ သူ့ကို မနိုင်မနင်းနှင့် ကျွန်မ ပခုံးထက်တွင် ထမ်းကာ မလှမ်းမကမ်းရှိ အခန်းလွှတ်တစ်ခုသို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ မနိုင်ဝန်ကို ထမ်းထားရသဖြင့် ကျွန်မကိုယ်မှာ အရက်မူးသမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဒဏ်ဒဏ်ဖြင့် သူ့ကို သယ်ဆောင်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ဤနည်းဖြင့် စစ်သားတစ်ဦးပြီးတစ်ဦး အခန်းလွှတ်အတွင်းသို့ ကျွန်မ သယ်ခဲ့နိုင်သည်။ တစ်ယောက်ကို ကယ်တင်နေချိန်မှာ အခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် စစ်သားများ အသက်ဘေးကင်းရန်မှာ ဆုတောင်းရုံမှတစ်ပါး မတတ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ဂျပန်တပ်များကလည်း စစ်ဆေးရုံကို အားပါးတရ ပစ်ခတ်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် အခြားနေရာများသို့ လှည့်ပတ်ပစ်ခတ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ရှိသမျှအင်အားဖြင့် တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်ယောက်ကိုသာ သယ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အကယ်၍ အခြားတစ်ယောက်ယောက်သာ ရှိပါက ကျွန်မကဲ့သို့ လူနာများကို ကယ်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုအချိန်က တစ်စုံတစ်

ယောက်မျှ မရှိခဲ့ပေ။

ကျွန်မ လူနာမည်မျှကို သယ်ခဲ့သည်မှန်း မမှတ်မိတော့ပေ။ ၈ ယောက်၊ ၁၀ ယောက်၊ ၁၂ ယောက် စသဖြင့် ရေတွက်ရင်းကပင် မမှတ်မိတော့ခြင်းဖြစ်သည်။ လူနာ အားလုံး အခန်းလွတ်အတွင်း ရောက်ရှိသွားပြီး နောက် ပထမဆုံးသယ်ဆောင်ခဲ့သည့် ပထန်စစ်သားကိုပင် ဒါဘာခန်းမအတွင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ကြိုးစားရပြန်သည်။ သူ့ကိုယ်မှာ လေးလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်မ မကြာခဏရပ်ကာ အသက်ရှူရန် ကြိုးစားရ၏။ သူ့ကို အောက်ချလိုက်ပါက ပြန်လည်ချီမ၊ ရန် ပြန်လည်တတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်သည်ကို သိနေသဖြင့် အောက်သို့လည်း မချရဲပါ။ ရပ်ရုံသာရပ်ကာ အသက်ရှူရ၏။

သူတို့အားလုံးကို ဒါဘာဟောလ်အတွင်း ကျွန်မ ပို့ဆောင်ပေးပြီး သည့်နောက် ကျွန်မ ဆေးရုံသို့ ပြန်ရောက်ချိန်၌ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မောဟိုက်ပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၂ ရက်လုံးလုံး အစားမစားကြရသည့် လူနာများကို ကျွန်မ ကျောမခိုင်းရက်ပါ။

ရှိသမျှ အစားအစာများကို သယ်ဆောင်ကာ သူတို့အား ဝေမျှကျွေးခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက် မိုးလင်းချိန်တွင် ကျွန်မ ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးကာ ကျွန်မ ဆေးရုံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်အလင်း ရောင်ပျို့လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့အားလုံးအတွက် အစားအစာများ စီစဉ်ကာ ကျွန်မ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ဒဏ်ရာရရှိထားသည့် စစ်သားတစ်ဦးကို ကျောတွင်ပိုးကာ နေရာရွှေ့ပြောင်းပေးနေချိန်တွင် ကျွန်မခြေထောက်၌ တစ်စုံတစ်ရာ ထိမှန်သွားပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်လဲသွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ ခြေသလုံးမှာ သွေးများရွှဲနှစ်သွားပြီး ကျည်ဆံထိမှန်သွားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်မခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် ရရှိခြင်း မရှိပါ။ အံ့ဩ ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပါလျက်နှင့် ကျည်သင့်ဒဏ်ရာသည် အလွန်တရာ မနာကျင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျောထက်တွင် ပိုးထားသည့် လူနာကို နေရာတကျ ဖြစ်အောင်ထားပြီးမှ ကျွန်မ ဒဏ်ရာကို ကြည့်နိုင်ပါသည်။ ထိုစဉ်တွင် မမျှော်လင့်သော တစ်နေရာမှ ကျွန်မအတွက် အကူအညီ ရရှိလာခဲ့၏။ စစ်ဆေးရုံသို့ ကျွန်မ ပထမအကြိမ် ရောက်စဉ်က ခုတင်ပေါ်တွင်

မှောက်ကာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေသော တရုတ်စစ်သည်က ကူညီခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် မဟုတ်၊ တီဘီရောဂါကြောင့် ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု နောင်တွင်သိရသည်။ အားလုံး နေသားတကျ ရှိသွားချိန်တွင် အသက်၀၀၅၂ကာ အပမ်းဖြေကြသည်။ အခက်အခဲကို ကျွန်မတို့ ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပြီဟု ယူဆကြသော်လည်း တကယ် ရင်ဆိုင်ရမည့်အခက်အခဲသည် ရှေ့တွင် စောင့်ကြိုနေသည်ကို ကျွန်မတို့ မသိခဲ့ပေ။ သူတို့အားလုံးကို စစ်ဆေးရုံမှ ကျွန်မဆေးရုံသို့ တစ်ယောက်ချင်း သယ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် တစ်စုတစည်းတည်း ဖြစ်သွားအောင် ဖန်တီးလိုက်နိုင် သည်။ လူနာများထဲတွင် ဒဏ်ရာရရှိထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် နေထိုင် မကောင်းဖြစ်နေသော အဘိုးအိုတစ်ဦးတို့ ပါဝင်ခဲ့၏။

ကျွန်မက လူနာများအား ရွှေ့ပြောင်းနိုင်ရန်အတွက် နွားလှည်းတစ်စီး ရရှိအောင် ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ လူများပင် မရှိတော့ရာ တရိစ္ဆာန်များလည်း မရှိတော့ပေ။ ဘေးကင်းရာသို့ ပြေးကြပြီ ဖြစ်သည်။ တရုတ်လူနာသည် ကျွန်မအား အကူအညီပေးနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူက ကျွန်မသယ်ရမည့် လူနာကို ကျောပေါ်သို့ စနစ်တကျ တင်ပေးကာ စောင့်ဖြင့် သိုင်းချည်ပေးခဲ့၏။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်မသည် လူနာများကို ရွှေ့ပြောင်းနိုင်ခဲ့သည်။

သုံး၊ လေးခေါက် သယ်ပြီးချိန်၌ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက် ခဲနေပေပြီ။ ကျွန်မကျောပေါ်၌ ပါလာသည့် ဒဏ်ရာပြင်းထန်နေသော စစ်သား များက မညည်းညူပါဘဲလျက် ကျွန်မက မညည်းညူသင့်ဟု ခံယူသဖြင့် တစ်ချက်ကလေးမျှ မညည်းမိခဲ့ပါ။ ကျောပေါ်မှ သူတို့က ကျွန်မအား ‘ရောက်ခါနီးပြီ ရောက်ခါနီးပြီ’ဟုပင် အားပေးခဲ့ကြသေးသည်။ ဒါဘာ ဟောလ်မှ ကျွန်မဆေးရုံသို့ တစ်ခေါက်ရောက်လာတိုင်း အမောပြေရသည် ပင်။

ဤသို့ဖြင့် ဒါဇင်ဝက်မျှသော ဒဏ်ရာရလူနာများကို ကျွန်မဆေးရုံ၌ စနစ်တကျ နေရာချထားနိုင်ခဲ့သည်။ ထို အချိန်ကျမှပင် အယ်နီကိုခေါ်ကာ ကျွန်မခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာကို စနစ်တကျ ဆေးထည့်စေခဲ့သည်။ ထို့နောက် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော တရုတ်အဘိုးအိုတစ်ဦးအား သယ်ဆောင်ရန်

ထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။ အယ်နီက သူလည်း လိုက်မည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဆေးရုံရှိလူနာများအား စောင့်ကြည့်မည့်သူတစ်ဦး လိုအပ်သေးသဖြင့် အယ်နီကို ဆေးရုံမှာပင် နေစေခဲ့သည်။ အယ်နီမှာ ကျွန်မနှင့် အနေကြာသဖြင့် တော်ရုံတန်ရုံ ပြုစုကုသမှုကို လုပ်ဆောင်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မက အယ်နီကို ဆေးရုံတွင် နေရစ်စေချင်သော်လည်း အယ်နီက ကျွန်မ ပင်ပန်းနေသည်ကို မြင်တွေ့နေသောကြောင့် နှစ်ယောက်သယ်မည်ဟု ဆိုလာသည်။ စိတ်ကူးတစ်ခုခုရသဖြင့် ကျွန်မအခန်းသို့ပြန်ကာ ရှာဖွေလိုက်သောအခါ ကြိမ်ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရရှိလာသည်။ ထိုကုလားထိုင်တွင် ဝါးလုံးများလျှိုကာ လူနာအား သယ်ဆောင်နိုင်မည်ကို ကျွန်မတို့ တွေးမိကြသည်။ မတော်တဆ ကျိုးကျနိုင်သော်လည်း လူနာသယ်ရာတွင် အကျိုးများလှသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကုလားထိုင်၏ ရှေ့မှ ကျွန်မကထမ်းပြီး၊ အယ်နီက နောက်ကထမ်း၏။ ကျွန်မ သူနာပြု အတတ်သင်ကျောင်းတက်ရန် အင်တာဗျူးတွေ့စဉ်က ဆရာဖြစ်သူက ကျွန်မမှာ သေးကွေးလွန်းသည်ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်ကို သတိရမိပါသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စစ်ဆေးရုံမှ လူနာများကို ကျွန်မ ဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ရာ၌ လေးရက် ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ နောက် သုံးနှစ်ခွဲအကြာတွင် ကျွန်မအား ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဆုတံဆိပ်ချီးမြှင့်သည်ဟု ကြားသိရပါသည်။ ထိုဆုတံဆိပ်မှာ တာဝန်ဝတ္တရားကို ဦးလည်မသုံ သတ္တိရှိစွာ ထမ်းဆောင်မှုကြောင့် ချီးမြှင့်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုဆုတံဆိပ်သည် ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်သမျှထဲတွင် တန်ဖိုးအထူးဆုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အကယ်၍များ ကျွန်မသည် အချိန်တို့အား နောက်ပြန်လှည့်နိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်ပါက ထိုစဉ်က ကျွန်မ သုံးခွင့်ရခဲ့သော တစ်ခုတည်းသော သစ်သားဘီးတပ်နွားလှည်းတစ်စီးကို ပြန်သတိရလိုပါသည်။



အခန်း ၂



ဂျပန်တပ်များက တောင်ကြီးမြို့အား ဗုံးကြဲခြင်းကို ခေတ္တမျှ ရပ်နားထားခိုက် ကျွန်မနှင့် အယ်နီတို့သည် ဆေးရုံအား နေသားတကျဖြစ်စေ ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ စိတ်ထင်ပြောရလျှင် ဂျပန်တို့သည် တောင်ကြီးမြို့အား ခေတ္တခဏမျှ အနားပေးသွားခြင်းမှာ သနားလှ၍ မဟုတ်။ တောင်ကြီးမြို့တွင် ချေမှုန်းဖျက်ဆီးရန် အနည်းငယ်မျှသာ ကျန်တော့ခြင်းကြောင့် ခေတ္တမျှ နားနေကြခြင်းဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ တောင်ကြီးမြို့သည် ယခုအခါတွင် တစ္ဆေမြို့ တစ်မြို့ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှအရာရှိတချို့ ရှိနေဆဲဖြစ်ပြီး သူတို့လက်အောက်ခံ အရာရှိများမှာလည်း သက်ဆိုင်ရာ ရာထူးများတွင် ရှိနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အုပ်ချုပ်ရမည့်သူများမှာမူ အနည်းငယ်သာ ကျန်ရှိတော့သည်။ တစ်မနက်ခင်းတွင် ကော်မရှင်နာ ဖရက်ဒီဗီးယားစ်က ကျွန်မထံရောက်ရှိလာပြီး တောင်ကြီးမြို့မှ ထွက်ခွာရန် အချိန်သင့်ပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဆေးရုံမှ ကယ်ထုတ်ရမည့် လူနာများစာရင်းကိုလည်း ပြုစုထားရန် ပြောသည်။ လူနာများစာရင်းကို ကျွန်မ ပြုစုထားသော်လည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင် အနေနှင့်မူ ဆေးရုံကို စွန့်ခွာမသွားနိုင်သေးပါ။

ချေ။ ကျွန်မ လူနာအချို့မှာ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း မရှိသူများဖြစ်သည့်အပြင် ကျွန်မအနေနှင့် သူတို့အား ဆေးရုံတွင် စွန့်ပစ်ထားရန် မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ အရေးကြီးဆုံးအချက်တစ်ချက်မှာ ကျွန်မ၏ဖခင်သည် သူ၏ ကရိတ်မော်လ် နေအိမ်တွင် သူ့အပေါ်၌ သစ္စာစောင့်သိကာ တစ်ယောက်တည်း ထားမသွား ရက်သည့် အစေခံများနှင့်အတူ ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘုရင်ခံဖြစ်သူက ကျွန်မအား ဆေးရုံမှ လူနာများနှင့်အတူ စွန့်ခွာ သွားရန် ပြောစဉ်ကလည်း ကျွန်မက ထိုနည်းတူစွာပင် ငြင်းပယ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဖရက်ဒီသည် စိတ်ရှည်ကာ ကြင်နာတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျွန်မနှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်းကြောင့် သူ့အနေနှင့် ကျွန်မကို မိုက်မိုက်မဲမဲ ခေါင်းမာသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟု မြင်ကောင်းမြင်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုအမြင်မှာ သူ့အမြင်သာဖြစ်ပြီး ကျွန်မအား တာဝန်ကျေပြီးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဆေးရုံကို စွန့်ခွာသွားသင့်ပြီဖြစ် ကြောင်း တိုက်တွန်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မက မူလဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဆေးရုံကို စွန့်ခွာမသွားနိုင်သူဖြစ်သဖြင့် ဖရက်ဒီအား သူ့တာဝန်ကို သူလုပ်ရန်နှင့် ကျွန်မ အနေနှင့်လည်း ကျွန်မတာဝန်ကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ထပ်မံဖြေကြားလိုက်ပါသည်။ အချို့သော အစိုးရအရာရှိများသည် အသက် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ တောင်ကြီးမြို့ကို စွန့်ခွာနိုင်သေးသည့် အချိန်ဖြစ် သဖြင့် စွန့်ခွာနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့အား ကျွန်မ အထင်မသေးလိုပါ။ ထိုသူများနည်းတူ ဆေးရုံအားစွန့်ခွာရန် အကြံပြုလာသော ဖရက်ဒီကိုလည်း အပြစ်မတင်လိုပါ။

ဖရက်ဒီက ကျွန်မအား လူနာများကို ရွှေ့ပြောင်းနိုင်ရေး အတွက် ထရပ်ကားများ လွှတ်ပေးမည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်မ မျှော်လင့်မိပြန်ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မည်သည့် ထရပ်ကားမျှ ရောက်မလာခဲ့ပါပေ။ ထိုသို့ ရောက်မ လာခြင်းအတွက် မည်သူ့ကိုမျှလည်း အပြစ်မတင်လိုပေ။ ထိုစဉ်က ဗမာပြည် သည် တစ်တိုင်းပြည်လုံး ပြာကျနေပြီဟု ဆိုနိုင်သည့်အခြေအနေတွင် ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထရပ်ကား လွှတ်ပေးမည်ဆိုသည့် ကတိမှာလည်း မတည်နိုင်သည်မှာ အပြစ်တင်ရန် မဟုတ်ပေ။ ဗမာပြည်မှ စွန့်ခွာနေသော ဗြိတိသျှတပ်များက သူတို့နောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာသော ဂျပန်တပ်

များကို နှေးနိုင်သမျှ နှေးစေရန် ခုခံကာကွယ်ရင်း ဆုတ်ခွာနေရသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအပါအဝင် အစစအရာရာမှာ ချို့တဲ့နေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယဘက်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသော စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်တို့မှာ ထောင်သောင်းချီရှိပြီး လမ်းဘေးဝဲယာတွင် ဝမ်းရောဂါ၊ ငှက်ဖျားရောဂါ၊ ဒဏ်ရာရသူများ၊ အစာရေစာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးကာ ကွယ်လွန်ကြသူများ စသဖြင့် မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ရှိနေသည်။ ထို့အပြင် တောပုန်းဓားပြများကလည်း စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များထံမှ လုယက် သတ်ဖြတ်ကြသဖြင့် တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်ကြရသည်။ ကျွန်မ အနေနှင့် လူနာများနှင့် သူတို့နည်းတူ ဆုတ်ခွာရမည်ဆိုပါက လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသော ကျွန်မလူနာတို့မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အသက်ရှင်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဆုတ်ခွာရာ လမ်းတစ်လျှောက် တောထဲတွင် မည်သူမျှ မြှုပ်နှံမပေးနိုင် သဖြင့် လဲကျသေဆုံးသူတို့မှာလည်း ဒုန့်ဒေးပင် ဖြစ်သည်။ လမ်းခရီးတွင် သေဆုံးရမည့်အစား ဆေးရုံတွင် သေဆုံးရခြင်းက အနည်းဆုံး ဘုရားစာ ရွတ်ဆို၊ သင်္ဂြိုဟ်ခံရဦးမည် ဖြစ်သည်။

လက်ရှိအခြေအနေတွင် ကျွန်မ ဆေးရုံ၌ရှိသော လူနာစာရင်းမှာ လည်း နည်းပါစပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့နည်းပါးသည့်တိုင် ကျွန်မနှင့် အယ်နီအတွက် လုပ်ဆောင်နိုင်သည်ထက် ပိုနေသေးသည်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချထားသည်မှာ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် အသက်စွန့်ရမည်ဆိုပါက ဆေးရုံမှာပင် အသက်စွန့်မည်ဖြစ် ပြီး ယင်းသို့ စွန့်ရခြင်းအတွက် မည်သူ့ကိုမျှလည်း အပြစ်တင်မည် မဟုတ်ပေ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကာနယ်လ်ဘရိုကယ်လ်ဟတ်စ် ဆိုသည့် အထူးတပ်ဖွဲ့-၂ မှ အရာရှိတစ်ဦး ကျွန်မထံ ရောက်ရှိလာသည်။ သူ့တပ်ဖွဲ့မှာ လျှို့ဝှက် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့သည့် တပ်ဖွဲ့ဖြစ်ပြီး မြစ်ကူးချောင်းကူး တံတားများကို ရန်သူများ အသုံးပြုနိုင်စေရန်အတွက် ဖျက်ဆီးရသည့် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသူများ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဖျက်ဆီးခြင်းအားဖြင့် ဂျပန်တပ်များ ဆက်လက်ချီတက်လာရာတွင် နှောင့်နှေးသွားစေရန် ဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အရိုးအဆစ် ကြီးမားသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ခါးတွင် သေနတ်တစ်လက်ကိုလည်း ချိတ်ထားပြန်သည်။ သူ့ကို

ကြည့်ရသည်မှာ ငယ်စဉ်က ဖတ်ခဲ့ရသော ဝတ္ထုများထဲ က ဟီးရိုးတစ်ဦးနှင့် ပင် တူနေသေးတော့သည်။ သူသည် စကားပြောရာ၌ သိမ်မွေ့ညင်သာ၏။ သူ့အသံကို နားထောင်ရသည်မှာ ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိသာသည်။ အသံချိုသာသော်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာသည့် အသံရှင်ဖြစ်သည်ကိုလည်း သိသာစေသည်။ နောင်တွင် ကျွန်မ သိရှိလာရသည်မှာ သူသည် ဗြိတိန် ဘုရင်မမေရီ၏ တူတော်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး နန်းစွန့်သွားသည့် ဝင်ဆာမြို့စား ဝေလမင်းသားဘဝက တောလိုက်ရာ၌ အတူတကွ လိုက်ပါခွင့်ရသူဖြစ် သည်ဟုလည်း သိရသည်။ သူသည် အရှေ့အလယ်ပိုင်း စစ်ပွဲများ၌ ဂုဏ်သတင်းမွှေးသူဖြစ်ပြီး အက်ဘီဆီးနီးယား၏ ဝင်းဂိတ်စစ်ပွဲတွင်လည်း သတင်းပြောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူက မြို့တွင်း၌ရှိနေသည့်သူများ တောင်ကြီးမြို့ကို စွန့်ခွာရန် အချိန်အနည်းငယ်မျှသာ ရှိတော့ကြောင်း ကျွန်မ အား ပြောကြားလာသည်။ သူတို့လူစု တောင်ကြီးမြို့အား စွန့်ခွာချိန်တွင် တောင်ကြီးမြို့မှ ထွက်နိုင်မည့်လမ်းမှန်သမျှကို ဖျက်ဆီးခဲ့မည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မလည်း သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါသင့်သည်ဟု ဆိုလာသည်။ သူ့လေသံမှာ မေတ္တာရပ်ခံသံထက် အမိန့်သံ ပို၍ဆန်လှသည်။ ထို့ပြင် သူ့ကိုကြည့်ရ သည်မှာ ကျွန်မအား သူ့အမိန့်ကို လိုက်နာနာခံစေချင်သည့် အနေအထားတွင် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မက လူနာများအား တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုစောင့် ရှောက်ရန် အချိန်အနည်းငယ် ရှိပါသေးကြောင်း၊ ရတတ်သမျှအချိန်ကလေး အတွင်း လူနာများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်လိုသေးကြောင်း၊ ယခုထက် အခြေ အနေဆိုးလာပါက တောင်ကြီးမြို့အား စွန့်ခွာရန် ကျွန်မ ပြန်လည်စဉ်းစား သုံးသပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့် ကျွန်မသည် ခေါင်းမာသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း မြင်သွားမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မအနေနှင့် ယခုအချိန်တွင် လူနာများအား စွန့်ခွာမသွားရန် မည်သူနှင့် မဆို အတိုက်အခံပြောရန် ဝန်လေးမည် မဟုတ်ပေ။

ဗိုလ်မှူးကြီးက ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးကို သူ့အနေဖြင့် ကန့်ကွက်ရန် မရှိကြောင်း ပြောလိုက်သည်နှင့် တူသည်။ ထို့ပြင် သူက သူတို့တပ်ဖွဲ့အနေနှင့် တာဝန်များကုန်ဆုံးပြီးသည့် နောက်တွင် ကျွန်မဆေးရုံအတွက် တပ်သား ၆ ဦးကို အကူအညီပေးရန်

ပို့ပေးမည်ဟုလည်း ဆိုပါသည်။ သူ ကတိတည်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့မှာပင် တပ်ကြပ်တစ်ဦးအပါအဝင် တပ်သား ၆ ဦးတို့ ကျွန်မဆေးရုံ၌ သူတို့ တတ်အားသမျှ ကူညီပေးရန်အတွက် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ ခိုင်းသမျှကို သူတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးကြမည် ဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံးသည် ဂျပန်တပ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဝင် ခဲ့ကြသူ များဖြစ်ပြီး တောထဲ၊ တောင်ထဲတွင် ဂျပန်တပ်များကို ပုန်းအောင်းခဲ့ကြသူများ လည်း ဖြစ်သည်။ တပ်ကြပ်မှာ အသက်အနည်းငယ် ကြီးရင့်သော်လည်း သူ့မှာ ကြင်နာတတ်သောနှလုံးသားရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တည် ဆောက်မှုက ကြံ့ခိုင်သော်လည်း နှလုံးသား နူးညံ့သူဟု ဆိုရပါမည်။ ထို့ပြင် သူသည် ဟာသဉာဏ်ရွှင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ အရာရာကို အကောင်းဘက်မှ ရှုမြင်သုံးသပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူတို့ ၆ ဦးစလုံးက သူတို့ စားနပ်ရိက္ခာများကို ယူ ဆောင်လာခဲ့ ကြသည်။ သူတို့ စားနပ်ရိက္ခာဆိုသည်မှာ ကျောက်ခဲကဲ့သို့ မာနေပြီဖြစ်သော ဘီစကစ်နှင့် အမဲသားတို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ဆေးရုံ၌ အနည်းငယ်မျှသာရှိ သော ရာရှင်တို့မှ စားသောက်ပါရန် ဆိုသော်လည်း သူတို့သည် လုံးဝစားခြင်း မပြုဘဲ ငြင်းပယ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မက တစ်ခါတစ်ရံတွင် ချက်သောကြက် သား သို့မဟုတ် ဘဲသားတို့ကို သူတို့အတွက် ထည့်ချက်ကာ ကျွေးပါ သည်။ ဤနည်းဖြင့် သူတို့၌ပါလာသော ရိက္ခာတို့လည်း ကြာရှည်ခံရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ပါသည်။

တပ်ကြပ်ဖြစ်သူ ဂျန်သည် ကျွန်မပြောသမျှကို စစ်မြေပြင်၌ သူ့အကြီးအကဲ ပေးသည့်အမိန့်ကဲ့သို့ တစ်သွေမတိမ်း နာခံကာ သူလူများကို လုပ်ဆောင်စေသည်။ ထို့အပြင် သူ့ယူနီဖောင်းထက်၌ တတ်ဆင်ထားသော အဖြူရစ်သုံးရစ်သည် ဆေးရုံနှင့် လားလားမျှမသက်ဆိုင်သည့် လမ်းတံတား များ ဖျက်ဆီးရေးကျွမ်းကျင်သူ အမှတ်တံဆိပ် ဖြစ်သည်။ သူတို့ ၆ ဦး ဆေးရုံ၌ လုပ်အားလာပေးကြသည့် အခါတွင် သူတို့နှင့် မသက်ဆိုင်သော နောက်ဖေးအိုးသွန် သည့်ကိစ္စ၊ ရေအိမ်များ သန့်ရှင်းရေးကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက် နေကြရသည်။ သူတို့စိတ်ထဲ၌ ဆေးရုံမှာ လုပ်အားလာမပေး ရရင် အကောင်း သားဟု တွေးနေကြမည်လား မဆိုနိုင်ပေ။

လုပ်အားပေး ဖဲ ဦးတို့ကို ကျွန်မက အုပ်စုသုံးစု ခွဲ လိုက်သည်။ အုပ်စု တစ်စုလျှင် ဖဲ နာရီကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရသဖြင့် ၂၄ နာရီပတ်လုံး ဆေးရုံ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်သူ ရှိသွားသည်။ မကြာမီမှာပင် ဂျပန်တပ်များက ဗုံးကြဲလာပြန်သည်။ ရန်သူများက တောင်ကြီးမြို့ကို ဗမာပြည်၏ မြေပုံပေါ်မှ ပျောက်ပျက်သွားစေရန် ရည်ရွယ်ထားပုံရသည်။ ဂျပန်တပ်များသည် တောင်ကြီးမြို့နှင့် ၁၂ မိုင်မျှသာ ဝေးသော ဟိုပုံးမြို့တွင် တပ်စွဲထားကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ တပ်စွဲထားသည့်နေရာက တောင်ကြီးမြို့ကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသဖြင့် ပစ်မည်ဆိုလျှင် တောင်ကြီးမြို့ကို စေ့စေ့ညက်ညက် ကျသွားအောင်ပင် ပစ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ပထမ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကျည်ဆံတို့မှာ ရေနံဆီပုံးများကို စတင်လောင်ကျွမ်းသဖြင့် အနည်းငယ်မျှသာကျန်သော မြို့သူမြို့သားတို့မှာ လွန်စွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကြရသည်။ ထို့နောက်တွင် သေနတ်သံများနှင့်အတူ မော်တာထုသံများ၊ စက်သေနတ်ဆွဲသံများ ဆက်တိုက်ကြားလာကြရသည်။ ဒဏ်ရာရရှိသူများက လည်း ဆေးရုံသို့ အဆက်မပြတ်ရောက် ရှိလာကြသည်။ ထိုစဉ်တွင် ကျွန်မအံ့ဩရသည်မှာ ကျွန်မ ထံသို့ ရောက်ရှိနေသော လုပ်အားပေး စစ်သား ဖဲ ဦးတို့၏ လုပ်ဆောင်မှုများပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် စစ်မြေပြင်မှ လာသည့် စစ်သားများဖြစ်သော်လည်း ဆေးပညာကို လေ့ကျင့်သင်ကြားထားသည့် သူနာပြုများကဲ့သို့ ဒဏ်ရာဖြင့် ရောက်ရှိလာသူများကို ညင်သာကြင်နာစွာ ဆက်ဆံပြုစုကြ သည်။ ထိုမျှသာမက ကျည်ထိမှန်ခြင်းကြောင့် ကွဲရသွားသည့် မှန်စများကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြခြင်း၊ လိုအပ်သည့် နေရာများတွင် သန့်ရှင်းစေခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်မဆေးရုံမှာ စစ်မဖြစ်မီကကဲ့သို့ သန့်ရှင်းလာခဲ့သည်။ ဆေးရုံကြမ်းပြင်များကိုလည်း ပြောင်လက်သန့်ရှင်းစေအောင် ဆောင်ရွက်ထားသဖြင့် ဆေးရုံတစ်ခုလုံးမှာ သန့်ရှင်းနေသည်။ မည်မျှပင် သေးငယ်သောပစ္စည်း ကျသွားစေကာမူ သန့်ရှင်းပြောင်လက် နေခြင်းကြောင့် အလွယ်တကူ ပြန်လည်ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်သည်။

ဂျပန်တို့က ယခုတစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်ရာ၌ ဆေးရုံမှာ တိုက်ရိုက် ထိမှန်မှု များပြားခဲ့သည်။ ဆေးရုံအနီး ကျရောက်သည့် ပေါက်ကွဲမှုများကြောင့် ဆေးရုံမှာ ပျက်စီးမှုများပြား လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံအဆောက်အဦ၏ အများစုမှာ

သစ်သား များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကျည်များ ထိမှန်ရာ ဌ် မီးစွဲလောင်သည်။ ဆေးရုံအဆောင်တစ်ဆောင်ကို မီးစွဲလောင်ရာ ထို အဆောင်တွင်းရှိ လူနာများအား အရှင်လတ်လတ် မီးလောင်မသေဆုံးစေရန် အတွက် ကျွန်မတို့မှာ ရှိသမျှ အင်အားဖြင့် လူနာများကို ရွှေ့ပြောင်းကြရသည်။ နေရာ ကျဉ်းမြောင်းလှသဖြင့် အချို့သော လူနာများကို ဝရန်တာ၌ အိပ်ရာခင်းကာ ထားကြရသည်။ အတွင်း၌ရှိသော လူနာများနှင့် အလှည့်ကျ အတွင်းအပြင် ခွဲဝေနေစေခဲ့ရသည်။ တချို့လူနာများမှာ စတုရန်းများ၊ မီးဖိုခန်းများအထိ ထားရှိရသည်။

လုပ်အားပေး စစ်သား ၆ ဦးတို့ထံမှ မည်သည့်အခါကမျှ ညည်းညူ သံ၊ တိုင်တောသံ၊ တောင်းဆိုသံတို့ကို ကျွန်မ မကြားခဲ့ရပေ။ ဂျပန်တို့ တိုက်ခိုက်မှု ပြင်းထန်နေသည့် ကာလများတွင် သူတို့ ၆ ဦးသည် မီးစွဲလောင် နေသည့်နေရာများကို မီးငြိမ်းသတ်ကြသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် နေခင်း ကြောင်တောင် လုယက်ကြသူများ ရှိလာခဲ့ရာ သူတို့က ဆေးရုံတစ်ခုလုံး လုံခြုံရေးအတွက် မျက်စိလျင်လျင်ထားကာ ဆိုးခိုးလုယက်မည့်သူများ၏ အန္တရာယ်ကိုလည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ဒဏ်ရာရရှိ သူများအား လူနာတင်ကတ်ဖြင့် တင်ဆောင်ကာ ဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ပေးကြ သည့်သူများအဖြစ်လည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ဆေးရုံတွင် သုံးသမျှ ရေကို ကြိုချက်သုံးစွဲသည် မှန်သော်လည်း လူနာများပြားလာသည်နှင့်အမျှ ကူးစက်ရောဂါများဖြစ်သည့် ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျှောရောဂါတို့မှာ လူနာ များထံမှတစ်ဆင့်စတင် ဖြစ်ပွားလာတော့သည်။

သေဆုံးသူအရေအတွက် များပြားလာသည်နှင့်အမျှ ရေခဲတိုက် အတွင်း၌ အလောင်းများ စုပုံလာသည်။ ကျွန်မတို့က လူနာများ၏ ဆွေမျိုး များက သင်္ဂြိုဟ်ရန် လာရောက် ယူဆောင်ကြသည်အထိ စောင့်ဆိုင်း ပေးရသည်။ တောင့်တင်းသန်မာသော ထိုစစ်သားတို့သည် လူသေများ ကိုလည်း လေးစားသမှုဖြင့် ရိုရိုသေသေ ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ သူတို့ က ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သူတို့ကို စနစ်တကျ မမြှုပ်နှံပါက ကူးစက်ရောဂါ များ ပြန့်ပွားကာ သေဆုံးမှုနှုန်း ပိုမိုမြင့်တက်လာမည်ကို ကျွန်မတို့ နားလည် သကဲ့သို့ နားလည်ခဲ့ကြသည်။ သေဆုံးသူများကို ဖက်ရွက်တို့ဖြင့် ပတ်ကာ

ထားကြရ သည်။ ယင်းသို့ မထားပါက ယင်ကောင်တလောင်းလောင်း ဖြစ်လာပြီး အနံ့အသက်မှာလည်း ဆိုးရွားလာနိုင်ပါသည်။ ပထမပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့က အလောင်းများမှ အနံ့အသက်များ ဆိုးဆိုးရွားရွား ထွက်မလာစေရန် အတွက် ဆေးဝါးများ အသုံးပြုခဲ့ကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဆေးဝါး ရှားပါး လာသဖြင့် အလောင်းတို့မှ ထွက်ပေါ်လာသော အနံ့အသက် တို့မှာ မထိန်းနိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ရက်ရှည် လာရောက် မတောင်းခံသည့် အလောင်းများကို စစ်သားများက တွင်းများတူးကာ မြှုပ်နှံကြရတော့သည်။ ယင်းသို့ မြှုပ်နှံရာ၌ ဂျပန်တို့၏ လေယာဉ်များ ရပ်နားနေခိုက်တွင် ဆောင်ရွက်ကြရခြင်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် စနစ်ကျသော ဘာသာရေးအခမ်းအနား များနှင့် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ပေ။ ထိုသို့ မြှုပ်နှံနေကြသော်လည်း အဟောင်းများနေရာတွင် အသစ်တို့သည် တိုးပွားလျက်သာ ရှိနေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်မတို့ မြှုပ်နှံခြင်းသည် ရောဂါပြန့်ပွားမှုကို တားဆီး နိုင်စွမ်းမရှိကြောင်း တွေ့လာရသည်။ အလောင်းများအား မြေမြှုပ်နှံသည့်အစား မီးသင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကသာ ကူးစက်ရောဂါဘေးမှ အတန်အသင့် တားဆီးနိုင် ကြောင်း သိလာရသည်။ ကျွန်မက အလောင်းများအား မီးသင်္ဂြိုဟ်ခြင်းဖြင့် ရှင်းလင်းရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးဘရိုက်ယံလ်ဟတ်စ်က ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်ရန် နှောင့်နှေးလျက်ရှိသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ကျွန်မ အဆိုပြုသည့် ကိစ္စရပ်များကို အလွယ်တကူ သဘောတူလေ့ရှိသော် လည်း ယခုကိစ္စတွင် တုံ့နှေးနေခြင်းကြောင့် ကျွန်မ အားမရနိုင်ခဲ့ပေ။ သူက 'ကျွန်တော် အဲဒါကိုတော့ သိပ်သဘောမတူချင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မီးရှို့တယ်ဆိုရင် မိုင်ပေါင်းများစွာကနေ မြင်နိုင်တယ်။ အဲဒီ မီးကြောင့် ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ဖော်ပြသလို ဖြစ်သွားနိုင် တယ်' ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မ အမြင်၌မူ ဂျပန်တို့သည် ကျွန်မတို့ မီးရှို့သည်ကို မြင်မှသာ ဤနေရာတွင် ကျွန်မတို့ ရှိနေကြောင်း သိကြမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့ မည်သည့်နေရာတွင်ရှိသည်ကို သူတို့ အသေအချာ သိကြမည်မှာ မလွဲပါ။ အလောင်း တစ်လောင်းကို မီးရှို့ရုံမျှဖြင့် အခြေအနေကို ပိုမိုထူးခြားစေ လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မယုံကြည်ပါ။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး အကူအညီကို များစွာ ရယူထားသည့် ကျွန်မအနေဖြင့် သူ့တွေးတောဆင်ခြင်မှုကို လိုက်လျော

ရန် လိုအပ်ပေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးက အလောင်းများကို မီးရှို့မည့်အစား မြို့စွန့်တစ်နေရာတွင် ကျင်းကြီးကြီးတူးကာ အလောင်းအများအပြားကို တစ်ပြိုင်တည်း မြှုပ်နှံရန် ဆန္ဒပြုသည်။ သို့ရာတွင် မြို့ပေါ်၌ ကျန်ရှိသေးသော အရာရှိတစ်ဦးက ယင်းသို့ အစုလိုက်အပြုံလိုက် မြှုပ်နှံခြင်းမှာ ဘာသာရေးအရ မပြုသင့်မပြုထိုက်သောကိစ္စဖြစ်သည်ဟု ဆိုလာသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များနှင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ သို့မဟုတ် မွတ်ဆလင်ဘာသာဝင်များနှင့် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များ စသဖြင့် ရောထွေးမြှုပ်နှံခြင်းက ဘာသာမတူသူများကြား ပဋိပက္ခများ ဖြစ်ပေါ်စေမည်ဟု ထောက်ပြလာသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့စွန့်၌ အစုလိုက် အပြုံလိုက် မြှုပ်နှံမည့်အစား တစ်ဦးချင်း မြှုပ်နှံရန် သဘောတူလိုက်ရသည်။

ဘရိကယ်လ်ဟတ်စ်မှာလည်း ကျွန်မတို့နည်းတူ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ပင်ပန်းမှုကို သူ့ မျက်နှာတွင် အထင်းသားတွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူက ရက်ပေါင်းများစွာ အိပ်ရေးမဝသော သူလူများအတွက် ပိုမိုစိုးရိမ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ လူသေများအား မြှုပ်နှံရန် ကျင်းတစ်ကျင်း တူးရသည်ဆိုသည်မှာ အားအင်ကုန်ခမ်းလှသည်။ ကျင်းပေါင်းများစွာ တူးရခြင်းကြောင့် သူလူတို့မှာ မဝရေစာစားပြီး အားအင်ကုန်ခမ်းကြသည်။ ထို့ပြင် သူသည် ဘာသာရေးအရ တစ်ဦးချင်းမြှုပ်နှံရမည်ဆိုသည်ကိုလည်း အပြည့်အဝ လက်မခံပေ။ စုပေါင်းမြှုပ်နှံခြင်းကို ကန့်ကွက်သည့်အရာရှိအား 'တကယ်တော့ ကိုယ်တို့အားလုံးသေတယ်ဆိုရင် တစ်နေရာတည်းကို ရောက်သွားတာချည်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား' ဟု အထွန့်တက်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် တစ်ဘက်က ကန့်ကွက်သည်ကိုလည်း ပြေလည်အောင် သူ လက်ခံခဲ့သည်။ သူက ညှိနှိုင်းသည်မှာ ကျင်းအနေဖြင့် အကြီးကြီးတစ်ကျင်းတည်းတူးကာ အလောင်းတစ်ခုနှင့် တစ်ခုကြားတွင် ဝါးကတ်များ ကာရံပေးထားခြင်းဖြင့် ဘာသာခြားများကြားတွင် မရောထွေးစေရန် ပြုလုပ်၍ မရနိုင်ဘူးလားဟု ညှိနှိုင်းပြန်ပါသည်။ သေပြီးသည့်နောက်တိုင်အောင် လူသားတို့မှာ စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းမရှိ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကာအရံများ ထားရှိရမည့်သဘောပင် ဖြစ်နေသည်။

စစ်သားများက ကွယ်လွန်သွားသည့် ရုပ်အလောင်းများကို မြှုပ်နှံမည့်နေရာများသို့ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်နေကြရသဖြင့် မြို့တွင်းမှ ဒဏ်ရာရရှိသူများကို ဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ရန်ကိစ္စမှာ ကျွန်မ တာဝန်ဖြစ်လာသည်။ စစ်သားများက အလောင်းများ(အချို့အလောင်းများမှာ အပုပ်နံ့ထွက်နေပြီ) ကို မြှုပ်နှံမည့်နေရာသို့ သူတို့နည်းသူတို့ဟန်ဖြင့် သယ်ဆောင်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ညပိုင်းအချိန်များတွင် လုပ်ဆောင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အနံ့အသက်များကို ရှူရှိုက်ရခြင်းမှ သက်သာစေရန်အတွက် သူတို့နှာခေါင်းများနှင့် ပါးစပ်များကို အဝတ်ဖြင့် စည်းထားကြရသည်။ တချို့အလောင်းတို့မှာ တစ်စစီဖြစ်နေသဖြင့် ရသမျှအစိတ်အပိုင်းတို့ကို သယ်ဆောင်ကြရခြင်းလည်း ရှိသည်။ မြို့ပေါ်မှ ကျန်ရစ်သူ အချို့ကလည်း လူသေအလောင်းများ မြှုပ်နှံရန်အတွက် ကျင်းတူးရာ၌ ကူညီပေးခဲ့ကြသည်။

အချို့ လာရောက်ကူညီကြသော သူတို့ကမူ မြှုပ်နှံမည့် အလောင်းများမှ အဝတ်အစားနှင့် ပစ္စည်းများကို ရယူကြသည်။ အချို့က ညအချိန်တွင် ကျင်းများကို ပြန်ဖော်ကြပြီး အလောင်းများမှ ပစ္စည်းများကို ယူကြပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့မှာ အလုပ်တစ်ခု ပိုလာသည်မှာ မြှုပ်နှံပြီးသည့်နေရာများကို အစောင့်ချထားကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ လူများအပြင် တောခွေးများကလည်း မြှုပ်နှံထားသည့်နေရာများကို တူးယက်ကာ အလောင်းများမှ အသားများကို စားသောက်ကြပြန်သည်။ ယင်းခွေးများကို စစ်သားများက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်နှင့် ရိုက်နှက်ခြင်း၊ ရှူးဖိနပ်စီးထားသောခြေဖြင့် ကန်ခြင်း ပြုလုပ်ကြသော်လည်း တောခွေးတို့မှာ သူတို့စားရမည့် လူသားများကို မရမကကိုက်ချီကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မက 'ကျွန်မတို့ ပြဿနာတွေကို နိုင်သလောက် ဖြေရှင်းပေးခဲ့ကြပြီးပြီ။ မြှုပ်နှံပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ သူတို့ကံကြမ္မာအတိုင်းသာ ရှိပါစေတော့' ဟု ဆုံး ဖြတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ကျွန်မက အိန္ဒိယတွင် နှစ်အတော်ကြာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်ရာ ရုပ်အလောင်းများ ပျက်စီးသွားသည်ကို မြင်ရသည်မှာ မဆန်းလှတော့ပေ။ သို့ရာတွင် စစ်မြေပြင်၌ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသော စစ်သားများ၏ မျက်နှာတွင်မူ အလောင်းများအား ယင်းကဲ့သို့ တောခွေးများက ဖော်ယူစားသောက်ကြသည်

ကို မြင်ရသောအခါ၌ စိတ်မသက်မသာ ရှိကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ စစ်သားတစ်ဦးက စိတ်မသက်မသာဖြင့် ‘အရှေ့တိုင်းမှာ လူဖြစ်ရတာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ’ဟု ညည်းညူခဲ့သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့်မူ ပလိပ်ရောဂါ ဆိုးကြီး ပြန့်နှံ့ခြင်းမဖြစ်မီ အလောင်းများအား မြှုပ်နှံနိုင်ခြင်းက တော်သေးသည် ဟု ယူဆပါသည်။ တောခွေးများ ဖော်စားသည့်အလောင်းများကို မြင်ခဲ့ရသည့် စစ်သားတို့မှာ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဘာမျှမစားနိုင်လောက်အောင် ရှိခဲ့ကြ သည်ကိုလည်း ကျွန်မ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်က မိမိထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန် ဝတ္တရားထက် ကျော်လွန်ကာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသူများကို ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်မည် ဆိုပါက သူတို့ခြောက်ဦးကို ချီးမြှင့်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ခြောက်ဦး စလုံးမှာ ကျွန်မထံတွင် လာရောက်ကူညီရန် သူတို့အထက်အရာရှိက အမိန့် မပေးမီကာလ၌ သူတို့သည် ခြေသလုံးရိုးနှင့် လက်ဖျံရိုးကိုပင် ခွဲခြားနိုင်စွမ်း ရှိကြသူများ မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် မြင်သမျှ၊ တွေ့သမျှကို အစွမ်းကုန် လေ့လာကြိုးစားကြသဖြင့် မကြာမီပင် ခြေကျိုးသူများအား ကုသမှု အဖြစ် အသေးစားခွဲစိတ်မှုများ ပြုလုပ်ရာတွင် ကူညီနိုင်လာကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် အကြီးစားခွဲစိတ်မှုများ၌ပင်လျှင် ဝင်ရောက်ကူညီ နိုင်ကြသူများ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သော တပ်ကြပ် ၏ အချို့လုပ်ရပ်များမှာ စွန့်စားခန်းဆန်လှသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့လုပ် ဆောင်မှုများသည် ကျွန်မ သည်းညည်းခံနိုင်သည့် အတိုင်းအတာထက် ကျော်လွန်လာသည်ကိုတော့ ဝန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်မနာမည် ဟယ်လင်ဆိုသည်ကို သိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မကို သူက ဖလောရင့်စ်ဟု သာ ခေါ်သည်။ နောင်တွင် အပြည့်အစုံပင် မခေါ်တော့ဘဲ ဖလိုဟုသာ ခေါ်လာပြန်သည်။ ကျွန်မကို ဤသို့ခေါ်ခြင်းမှာ သူ့အနေနှင့် ကျွန်မအလုပ်များ ကို လေးစားဂုဏ်ပြုလိုခြင်းကြောင့် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်မ နားလည်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မီးအိမ်တစ်လုံးနှင့် လူနာများအား ပြုစုစောင့် ရှောက်ခဲ့သော မေတ္တာရှင် သူနာပြုဆရာမ ဖလောရင့်စ်နိုက်တင်ဂေးလ် နှင့်မူ နှိုင်းယှဉ်လောက်အောင် မဝံ့ရဲပါ။ လူနာဆောင်များသို့ ကျွန်မလှည့်

လည်ကာ လူနာများအား စစ်ဆေးစဉ်၌ ဖလောရင့်စံနိုက်တင်ဂေးလ် ကြုံခဲ့သော ခရီးမီးယားစစ်ပွဲထက်မနိမ့်ဟု ရန်ဖန်ရန်ခါ ခံစားမိသည်ကိုမူ ဝန်ခံရမည် ဖြစ်သည်။ နောက်တွင် တပ်ကြပ်က ဖလောရင့်စံဟု ကျွန်မအား ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို ကျွန်မမနှစ်သက်မှန်း သိသွားပုံရသည်။ သူက ကျွန်မသည် နိုက်တင်ဂေးလ်ကို သာမန်ငှက်ကလေးတစ်ကောင်၏ အမည်ဟုသာ သိရှိထားသည်ဟု ထင်နေပုံရသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်မသည် လူနာများနှင့် အစဉ်အမြဲ လုံးထွေးနေရသော်လည်း သမိုင်းကြောင်းကို မေ့တတ်သူမဟုတ်ပါ။

တစ်ညတွင် အယ်နီက ကျွန်မထံ ရောက်လာပြီး ပင်မတံခါးပေါက် အဝင်ဝမှ ညည်းသံကြီးတစ်ခု ကြားနေရကြောင်း ခပ်တိုးတိုး လာပြောခဲ့သည်။ အခြေအနေကို လေ့လာနိုင်ရန် ထွက်လာခဲ့သော်လည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီး သို့မဟုတ် မီးအိမ်ကိုမူ မသုံးရဲခဲ့ပေ။ ညည်းသံကို ကြားနေရသည်မှန်သော်လည်း မယုံရဲသဖြင့် ရုတ်တရက် မသွားဝံ့ခြင်းပင်။ ညည်းသံမှာ ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်နေသဖြင့် အရဲကိုးကာ အနားသို့ကပ်သွားလိုက်သည့်အခါ၌ အသက်အရွယ်အတန်ကြီးရင့်နေသော လူတစ်ယောက်လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခပ်မှိန်မှိန်အလင်းရောင်အောက်တွင် သူ့ကို ကျွန်မမြင်လိုက်ရာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျွန်မ သိခဲ့ဖူးသူတစ်ဦးအဖြစ် မှတ်မိလိုက်ပါသည်။ ထိုသူသည် ဈေးထဲတွင် အချိုမှန်ရောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ငယ်ရွယ်သေးသော ကျွန်မက သူ့ဆိုင်၏ ဖောက်သည်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာရရှိထားပုံရသော်လည်း လုံလောက်သောအလင်းရောင် မရှိသဖြင့် သူ့ဒဏ်ရာကို ကျွန်မ မမှန်းဆနိုင်သေးပေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အကူအညီလှမ်းတောင်းကာ လူနာဆောင်အတွင်းသို့ သယ်ဆောင်ခဲ့ကြပြီး သူ့ဒဏ်ရာကို ရှာဖွေစစ်ဆေးကြည့်ပါသည်။ သူ့အခြေအနေမှာ သနားစရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာ ကြေမွပျက်စီးနေပြီဖြစ်သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ဗုံးဆံဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ စစ်ဆေးနေစဉ်ကာလအတွင်း သူသည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သတိလစ်လစ်သွား၏။ သို့သော် သူက လေယာဉ်များ ဈေးကို ပထမဆုံးအကြိမ် လာရောက်ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ကို အမှတ်တရ ပြန်လည်ပြောပြနေသေးသည်။ သူသည် ဈေးမှ တစ်နည်းတစ်ဖုံဖြင့် သူ့ရွာရှိရာကို ကြိုးစားပြန်ခဲ့ရှာသော်လည်း

သူ့မိသားစုသော်လည်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေများ သော်လည်းကောင်း တစ်ဦး
တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူ့နောက်ဆုံး အားကိုးရာအဖြစ်
ကျွန်မဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျိုးကြေသွားသည့် သူ့ခြေထောက်ကို ကျွန်မ ဆေးကြောသန့်စင်
ပေးပြီးချိန်၌ သူက ကျွန်မမျက်နှာကို စူးစမ်းသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး
အင်္ဂလိပ်စကားမပြောတတ်ပြောတတ်ဖြင့် ‘မင်း ငါ့ကို ကူညီမလား’ဟု
မေးလာ၏။

ကျွန်မက သူ့ကို ငုံ့ကြည့်ကာ ကြင်ကြင်နာနာဖြင့် ‘ကျွန်မ ရှင့်ကို
ကြိုးစားပြီး ကူညီပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က အခုအရမ်းဖျားနေသေးတယ်။
ကျွန်မတို့မှာက ဆရာဝန်လည်းတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ရှင့်အခြေအနေက
ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူဖို့လိုနေတယ်’ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်မပြောသည်ကို တိတိကျကျ
နားလည်ပုံရ၏။ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်နေသည့် နေရာ၌
သေခြင်းတရားဆိုသည်မှာ မဆန်းတော့ဟု ဆိုရပေမည်။ သူ့အား
မသေနိုင်သေးဟု အားမပေး လိုပါ။ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ထားရန်လည်း
မလိုဟု ထင်သည်။ အသက်ကြီးသူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အပြင် အတွေ့အကြုံအရ
သေခြင်းတရားကို သူ များစွာတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးမည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။
အကယ်၍ အခြေအနေသာပေးပါက ကျွန်မသည် သူ့အပါးတွင် နောက်ဆုံး
ထွက်သက်အထိထိုင် ကာ ပြုစုပေးမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ညည်းညူသံများ၊
အော်ဟစ်သံများက ကျွန်မ တာဝန်ယူရမည့်သူမှာ သူတစ်ယောက်တည်းသာ
မဟုတ်ကြောင်း သတိရစေခဲ့သည်။ ထို့ ကြောင့် အမှန်တရားကို ကျွန်မ
တုံးတိပင် သူ့ကို ပြောကြား လိုက်ရသည်။ ‘ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်
ယောက်က ရှင့်ခြေထောက်ကို ဖြတ်ပေးဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုမှ မဖြတ်
နိုင်ဘူးဆိုရင် ရှင်သေသွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့မှာကလည်း ခွဲစိတ်
ဆရာဝန် တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားပြီး ရှင့်ခြေထောက်
ကို ဖြတ်မယ်ဆိုရင်လည်း ရှင်သေသွားမှာပဲ’ဟု ပြောလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ပါးရည်များတွန့်နေသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ခံစားမှု ကင်းမဲ့နေဟန်
ဖြင့် သူက ‘တကယ်လို့ မင်းဟာ မင်းအဖေရဲ့ သမီးသာမှန်တယ်ဆိုရင်

ငါ့ခြေထောက်ကို ဖြတ်မှာပေါ့* ဟု ဆိုသည်။

သူ့အပါးမှ ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့ပြီး တစ်နေရာတွင် တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငိုနေမိ၏။ ကျွန်မစိတ်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် အတွက် ဘုရားသခင်ထံတွင် ဆုပန်လိုက်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုသူ အတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့်အလုပ်ကို ကျွန်မ လုပ်ပေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုသို့ လုပ်ဆောင်ရာ၌ ဘုရားသခင်ထံမှ ကူညီလမ်းပြ မှုများကို ကျွန်မ ရရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ခဲ့မိ၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လူနာဆောင် အတွင်း ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ကျွန်မ တွေ့ကြုံနေရသည့် အခက်အခဲကို အလိုအလျောက် ပြေပျောက်သွားစေရန် သူကွယ်လွန်ပြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု လည်း မျှော်လင့်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် သူသည် သတိကောင်းစွာဖြင့်ပင် ကျွန်မ ပြန်အလာကို မျှော်နေ၏။ *လုပ်ပေးမှာလား မိန်းကလေး*ဟု သူက မေးလိုက်သည်။ သူမေးခွန်းအဆုံးတွင် ကျွန်မကလည်း အလိုအလျောက် ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ လူနာက ကျွန်မအပေါ်တွင် ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိနေခြင်းကြောင့် ကျွန်မမှာ သူ ယုံကြည်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင် ရန် လုပ်ရတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။

ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်းသို့ ကျွန်မဝင်ပြီး ထိုင်လိုက်ကာ မြင်ဖူး၊ ဖတ်ဖူး၊ ကြားဖူးသည့် ခြေထောက်ဖြတ်ခြင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်များကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ပြန်စဉ်းစားလိုက်ပါမှ ခြေထောက်ဖြတ်ခြင်းကိစ္စသည် များစွာခက်ခဲလှသည့် ကိစ္စ မဟုတ်သည်ကို တွေးမိ၏။ သို့ရာတွင် စနက်တံ မပြုတ်သေးသော ဗုံးတစ်လုံးကို ဖြုတ်ရာ၌ မဂ္ဂဇင်းတွင်ပါသော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်က ကျွန်မ အား အထောက်အကူပြုသကဲ့သို့ ယခု ခြေထောက်ဖြတ်သည့်ကိစ္စတွင်မူ အထောက်အကူ ပြုမည့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်တစ်လေမျှ မရှိသည်ကိုလည်း တွေးမိသည်။ ကြာကြာတွေးနေလျှင် အခြေအနေများသည် ပိုမိုဆိုးရွားလာနိုင် သည်ကိုလည်း သတိရမိ၏။ မတ်တတ်ရပ်ကာ တပ်ကြပ်အား ခေါ်လိုက် သည်။ သူရောက်သည့်အခါ ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ မရှိသော်လည်း *ကျွန်မ ခြေထောက်ဖြတ်တဲ့ကိစ္စ လုပ်ရတော့မယ်။ ခွဲစိတ်ခန်းမှာ ရှင်ဝင်ကူပါ*ဟု ပြောလိုက်သည်။ တပ်ကြပ်သည် သူ့ခေါင်း

ပေါ်သို့ အဆောက်အဦခေါင်မိုး ပြုတ်ကျလာသည့်အလား မျက်လုံးပြူးကျယ် သွားပြီး ကျွန်မအား ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေး ရမလဲဆိုတာကိုသာပြောပါ ဖလို၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား ကြည့်ပါမယ်’ဟု ဆိုလာ၏။

သူတို့အဖွဲ့သားများထဲတွင် မေ့ဆေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကြားဖူးနားဝရှိသူ တစ်ဦးတစ်ယောက် ပါဝင်လေသလားဟု မေးမြန်းသောအခါ သူက ခေါင်းကို သွက်သွက်ရမ်းလိုက်သည်။ ‘ဘယ်သူမှတော့ မကြားဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သင်ပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံးနားလည်အောင် ကြိုးစားပါမယ်’ ဟု သူက ဆိုပြန်သည်။

ကျွန်မစိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းကာ ရေဂါလံ အတော်များများ ဆူပွက်နေအောင် ကြိုထားရန် အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သုံးစွဲရမည့် ခွဲစိတ်ကိရိယာအားလုံးကိုလည်း ပိုးသတ် ထားရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။ ခွဲစိတ်ခန်းသို့ လူနာအား ခေါ်ဆောင်လာခြင်းမပြု မီ တစ်ခန်းလုံးသန့်ရှင်းရေးကို ခပ်သွက်သွက်ပြုလုပ်လိုက်ကြသည်။ လူနာအား ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာကြကာ ခွဲစိတ်ခုတ်ပေါ်သို့ မ,ယူတင်လိုက်ကြ၏။ ပါဝင်ကူညီကြမည့် တပ်သားများအား အကယ်၍ မေ့ဆေးသည် ထိထိရောက်ရောက် အလုပ်မလုပ်သေးပါက လူနာသည် နာကျင်ခြင်းကြောင့် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်နိုင်ကြောင်း အသိပေးလိုက်သည်။ ခွဲစိတ်ခန်းပတ်လည်မှ လိုက်ကာများကို ဆွဲပိတ်လိုက်ကာ မီးများကို ဖွင့်လိုက် ၏။ အခန်းထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည့် လူအားလုံး၌ စိတ်အငြိမ်ဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ခွဲစိတ်ခုတ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသည့် လူနာပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်သော်လည်း သတ္တိရှိခြင်း၊ သူ့အသက်ကို ကျွန်မအပါအဝင် လူသတ်ရန် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထားသော စစ်သားများလက်သို့ ယုံယုံကြည်ကြည် အပ်နှံနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် တည် ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် သူ့ခြေထောက်တစ်ဖက်အား ဖြတ်တောက် တော့မည့် သူနာပြုဆရာမသည် လက်ရှိအခြေအနေတွင် ဆေးထိုးအပ်ကိုပင် တည်ငြိမ်အောင် မထိန်းနိုင်သည့် အခြေအနေရှိနေသည်ကို သူမသိဟု ထင်ပါသည်။

ဘာသာပြန်သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း



ဝင်းငြိမ်း

၁၉၄၆ ခုနှစ် မေလ ၂၈ ရက်နေ့တွင် မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သော (ဦး)ကျားဘညိမ်း၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့မှ မန္တလေးမြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးမြို့ ဒိုင်အိုစီဇင်အထက်တန်းကျောင်း၌ စတင်ပညာ သင်ကြားခဲ့ပြီး ယင်းကျောင်းမှပင် ၁၉၆၃ ခုနှစ်၌ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်ခဲ့ သည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဆရာမိုးဝေ အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်သော စုံထောက် မဂ္ဂဇင်း၌ တုံ့လှည့်ဝဋ်ကြွေး ဆိုတာ ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေလောကသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ စုံထောက်၊ ရုပ်ရှင်ချစ်သူ၊ ရုပ်ရှင်ဂျာနယ် စသည်တို့တွင် ဘာသာပြန်ဆောင်းပါးများ၊ ပင်ကိုယ်ရေးဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ပညာရေးစနစ် ပြောင်းလဲ၍ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် (ရန်ကုန်)သို့ ပြောင်းရွှေ့ပညာသင်ကြား ပြီး ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ဝါဏီဇူ(စာရင်းကိုင်နှင့် စာရင်းစစ်)ဘွဲ့ ရရှိခဲ့ပြီး ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးဌာန၌ အလုပ်သင်အရာရှိအဖြစ် စတင်တာဝန်ထမ်း ဆောင်သည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်အောင်လံမဂ္ဂဇင်း၌ ဝင်းငြိမ်း၊ ဇနည်ညိမ်း ကလောင် အမည်များဖြင့် ဆောင်းပါးများရေးသားပြီး ဝေလင်းဟန် ကလောင်အမည်ဖြင့် ဂီတဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၈၁ ခုနှစ် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေသော အယ်ဒီတာချုပ် ဦးမြလှိုင်၏ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်းတွင် **ဝင်းငြိမ်း** ကလောင်အမည်ဖြင့် စာရေးဆရာကြီးများ အား အင်တာဗျူးမေးမြန်းခဲ့ပြီး ဇာနည်ညိမ်း၊ မိုးကျော်ထွန်း၊ ဘို၊ ဝင်းကိုကို ကလောင် အမည်တို့ဖြင့် ပေါ်ပေါ်ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ရွှေအမြဲတေ မဂ္ဂဇင်းကို ကိုယ်ပိုင်ထုတ်ဝေခွင့်ကတ်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သော်လည်း အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်၍ တခြားထုတ်ဝေသူအား လွှဲပြောင်းပေးကာ အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ယူ တည်းဖြတ်ခဲ့ သည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ရသုံးမှန်းခြေ ငွေစာရင်းဦးစီးဌာနမှ လက်ထောက်ညွှန် ကြားရေးမှူးအဆင့်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် ရွှေအမြဲတေ စာပေဆုကို အသက် ၆၀ ပြည့်မွေးနေ့နှင့် အတူ တွဲဖက်ကျင်းပကာ စာပေဆုများ ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

ဘာသာပြန်လုံးချင်းများ အနေဖြင့် အဲလ်ဗစ္စပရက်စလေ၏ တရားမဝင်ဇနီး ရေးသားသော စာအုပ်ကို **အထီးကျန်သူ** အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒိုင်ယာနာ၏ တိတ်တခိုးချစ်သူ ဂျိမ်းစ်ဟေးဝစ်ရေးသားသော **Love and War** ကို **အချစ်နှင့်စစ်** အမည်ဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ဒိုင်ယာနာ၏ ဘဏ္ဍာစိုး ပေါလ်ဘာရယ်လ်ရေးသားသော **Royal Duty** စာအုပ်ကို **မင်းမှုထမ်း** အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အင်ဒရူးမော်တန် ရေးသားသော အင်ဂျလီနားဂျီလီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ **Angelina** စာအုပ်ကို **ဆင်စွယ်နန်း တော်ပေါ်က မင်းသမီး သို့မဟုတ် အင်ဂျလီနားဂျီလီ** အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စာရေးဆရာမ ဆူဒါရှားရေးသားသော **The King in Exile** စာအုပ်ကို **နန်းကျ ဘုရင်** အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားခဲ့သည်။

Writer မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြထားသော စာရေးခြင်းဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများကို ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းတွင် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သည်များကို **နှစ်ကြောင်းရေး တစ်ကြောင်းခြစ်** ခေါင်းစဉ်ဖြင့် စုစည်းထုတ်ဝေခဲ့သည်။

